CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Put on the new man, which after God is created in righteousness and true holiness." Eph. 4 : 24

JULY 29th 1960 - No. 454 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

ECHTSCHEIDINGEN

Door Dr. R. Kooistra

Men heeft mij gevraagd ook eens iets te schrijven over het probleem van de echtscheiding, of juister misschien, over de problemen rond de echtscheiding, zoals ik enige tijd geleden iets heb verteld over de gemengde huwelijken. Vanwege de ernst en de achtergrond van de zaken, die hierbij in bespreking dienen te komen, voldoe ik gaarne aan dit verzoek.

Daar komt bij, dat we ook bijzondere aanleiding hebben in ons blad over deze zaak te schrijven. Calvinist-Contact wil ook nieuwsblad zijn en er is momenteel in Canada grote publieke belangstelling voor het vraagstuk van de echtscheiding, die zich vooral concentreert rondom de behandeling van de aanvragen tot echtscheiding door de Federale Wetgevende vergadering en een desbetreffende CBC-uitzending.

Mij dunkt daarom dat allereerst de Canadese situatie in verband met de echtscheiding ter sprake dient te komen.

* * *

Het aantal echtscheidingen is ook in Canada gedurende de eerste helft dezer eeuw sterk toegenomen, gelijk uit de statistieken blijkt. In 1900 waren er 11 gevallen van echtscheiding, in 1910 ongeveer 50, in 1920 was dit toegenomen tot 468 en in 1932 werd voor het eerst het duizendtal overschreden. Dadelijk na de tweede wereldoorlog viel er opnieuw een sterke toename in het totale aantal echtscheidingen te constateren, zodat in 1947 het tot nu toe hoogste aantal van 8.199 gevallen bereikt werd. Sindsdien is het teruggelopen tot beneden de 6000, maar gedurende de laatste jaren is dit laatste getal ongeveer het gemiddelde.

Natuurlijk dient bij deze sterke toename van het aantal echtscheidingen ook de groei der bevolking in aanmerking genomen te worden. Maar dan blijkt toch duidelijk dat de "groei" van bevolking en echtscheidingen niet evenredig genoemd kan worden. Van 1900 tot 1920 bijv. nam de Canadese bevolking toe van rond 5.300.000 tot 8.700.000 of met een 64%. Maar gedurende deze zelfde periode nam het aantal echtscheidingen tot van 50 tot 468 of 836%. Van 1920 tot de dag van vandaag heeft de bevolking van ons land zich ongeveer verdubbeld, maar het aantal echtschedingen is meer dan vertienvoudigd. De conclusie ligt dus voor de hand, dat de toename van het aantal echtscheidingen niet eenvoudigweg uit de toename van de bevolking kan worden verklaard. Hier spelen andere factoren een rol, waaraan we later wellicht wat aandacht kunnen besteden.

Nu moge het Canadese getal nog gunstig afsteken bij de aantallen, die we vinden voor andere "highly developed countries" gelijk een Macduff Ottawa rapport het wat eufemistisch uitdrukt. De U.S.A. is ons nl. ver de baas. In 1958 was het Canadese cijfer voor echtscheiding 36.5 per 100.000 inwoners, maar voor onze Zuiderburen bedroeg hetzelfde vergelijkingscijfer 210. Deze publicatie meent op grond van het "gunstige" Canadese cijfer lof te mogen toezwaaien aan de stabiliteit van het Canadese gezinsleven, alsmede aan de doeltreffendheid van de strenge echtscheidingswetgeving van Canada. Wij echter betwijfelen het of deze lof voor beide wel verdiend is en, afgedacht van deze vraag, achten we het getal van 6000 echtscheidingen per jaar wel hoog genoeg om ons eens ernstig op deze situatie te bezinnen. Stel U een ogenblik voor welk een misére één enkel echtscheidingsgeval vertegenwoordigt en ge hebt niet veel verbeeldingskracht nodig om te erkennen dat al deze echtscheidingen tezamen ieder jaar weer een vloedgolf van leed over velen doet gaan. Wat opgebouwd werd in jaren van ijver en toewijding wordt verwoest. De heilige intimiteit van het huwelijk wordt prijsgegeven aan vulgaire publiciteit. Men vecht als partijen gelijk in een oorlog tussen twee souvereine staten op leven en dood. Het leven draait niet meer om de liefde, maar om de advocaat. Het gaat niet meer om de sfeer van het "home", maar om de verkoop van het huis. Het geluk van anderen wordt slechts met bittere jalousie en argwanende verdenking gade geslagen. De "derde" wordt door de één aangebeden en door de ander vervloekt.

* * *

En dit alles vloeit nog te zeer uit mijn "conservatieve" pen, al ben ik ervan overtuigd dat deze gevoelens nooit geheel afsterven krachtens Gods algemene genade en de intrinsieke natuur van het huwelijk zelf als die meest innige liefdesgemeenschap op aarde, die gefundeerd is in de sexuele omgang van man en vrouw en uiteindelijk zijn bestemming vindt in het afbeelden van de eenheid tussen God en Zijn volk, tussen Christus en Zijn kerk.

Zelfs in gevallen, waar de sexuele gemeenschap voor het huwelijk als min of meer vanzelfsprekend aanvaard wordt, treffen we nog steeds het besef aan, dat het huwelijk het begin vormt van de overgang tot een andere staat des levens. En zelfs in die gevallen blijft de sexuele omgang vóór het huwelijk altijd iets houden van het eten van de verboden vrucht, hoezeer dit gevoel ook kan afstompen. De mens kan nooit geheel vergeten waartoe God de sexuele gemeenschap heeft ingesteld. Ten bewijze hiervan zou ik willen wijzen op een artikel in Maclean's Magazine, waarin een zekere Mrs. Robert, die in 1951 naar Canada immigreerde haar gevoelens ten aanzien van de Canadese situatie aldus vertolkt: "If it is hard to understand that the act of love does not necessarily have to have preliminaries, it is much harder to accept the possible lack of consequences. Every European girl would consider a man a scoundrel if he did not call, write or come around after she gave in to him; and she would consider him even worse if he popped up two weeks later, completely oblivious of this grave offense, and asked for another date."

* * *

Dit neemt echter niet weg, dat promiscuïteit vóór het huwelijk noodzakelijkerwijze het huwelijk zelf ondergraaft. Deze promiscuïteit baant de weg voor latere echtscheiding. Terecht wijst een predikant van de United Church, Rev. J. A. Davidson, in dit verband op een uitspraak van een amerikaanse anthropologist, Dr. M. Mead, waarin zij zegt: "The most serious aspect of the divorce rate is not so much the number of divorces as the expectation of divorce . . . It seems to me, as an anthropologist, that the most serious thing that is happening in the United States, the most significantly important, is that people enter marriage now with the idea that it is terminable." Huwelijken worden nu gesloten met de gedachte: "We zullen eens zien, hoe lang het duurt". Men gaat niet eens, maar herhaaldelijk door de procedure van de echtscheiding. Ook in deze uitspraak klinkt door het besef dat huwelijk en sexueel liefdesverkeer intrinsiek bij elkaar behoren en alleen tot nadeel van de betrokkenen van elkaar gescheiden kunnen worden. Zo ergens dan is op dit gebied wel duidelijk dat in het houden van de geboden een groot loon ligt. De gehoorzaamheid aan het gebod Gods is in verband met het huwelijk niet anders dan de weg des levens. God gebood wat het beste voor ons is. Wat God samengevoegd heeft, huwelijk en sexuele omgang van man en vrouw, scheide de mens niet.

Canada heeft, zo zeiden we, een 6000 echtscheidingen per jaar. Deze vinden niet uitsluitend plaats bij kinderloze echtparen, integendeel in de meeste gevallen zijn kinderen de dupe van zo'n gebroken home. Daarom tenslotte een enkel woord over de ellende van deze kinderen. Kunt U zich iets weerzinwekkenders voorstellen als een vader en moeder, die omdat zij elkander zijn gaan haten, dingen om de gunst der liefde van hun kinderen door kwaad te spreken van elkander, tegen elkaar op te bieden in het geven van cadeautjes en hun sexuele moeilijkheden aan deze kleintjes uit te leggen? Toch gebeurt dit talloze malen. Arme kinderen. Verscheurde kinderzielen. Ik heb dit nooit duidelijker gezien dan in een Franse film over het leven van meisjes uit gebroken homes in een zeker internaat. Op een gegeven uur zitten deze kinderen bij elkaar en lezen de brieven, die zij ontvingen. De één zegt: "Mijn daddy schrijft, dat wij nu een andere mammie hebben, één, die veel jonger en veel mooier is". Een tweede: "En mijn Mammie schreef, dat die ome, die altijd zoveel bij ons kwam, nu mijn pappie is." En een derde merkt tenslotte op: "Mijn moeder zegt, dat jouw pappie nu mijn vader is geworden." Hoe vreselijk is dit alles.

Hoe ondankbaar zullen velen van onze lezers zijn, die het goede dat God hun gegeven heeft in hun huis en gezin, dikwijls zo weinig waarderen.

Een familie van meer dan 700 leden kwam bij elkaar te Markham, Ont., op de familie-reunie van nakomelingen van Christian Reesor, die in 1804 van Pennsylvania met zijn vrouw en zes kinderen naar Canada ging. De oudste op het familiefeest dat deze zomer gehouden werd was 91 en de jongste 5 weken.

Opmars van het Communisme

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L W. G. Scholten

Op het ogenblik vinden overal ter wereld ongeregeldheden plaats, die de vraag doen rijzen, of het communisme inderdaad in opmars is. Als een voorbeeld noemen wij de relletjes in Italië. Tengevolge van een ingewikkeld stelsel is de volksvertegenwoordiging aldaar geen zuivere afspiegeling van de samenstelling van de bevolking. Van daar dat men daar niet uit het aantal gekozen kamerleden kan afleiden, hoe sterk het communisme wel is. Maar uit andere bronnen weten wij vrij nauwkeurig, dat de communisten, die enigszins kunnen rekenen op de steun van een afgescheiden groep socialisten, in aantal steeds toenemen. Voor een deel wordt dit bewerkt door de slechte sociale toestanden, vooral in het agrarische gebied. Voor een deel door de propaganda onder de arbeiders, vooral onder die in Noord-Italië. Bovendien ziet men hier en daar, soms meer, soms minder verborgen, het fascisme de kop opsteken. En aangezien het fascisme zijn zegetocht begonnen is door strijd tegen de communistische arbeiders in Noord Italië, tracht men thans het opdringende neo-fascisme in de kiem te smoren.

Stakingen brengen onrust onder de bevolking. De politie treed met traangas op, maar dit helpt niet voldoende. De ongeregeldheden zijn intussen overgeslagen naar de Kamer en met behulp van potige zaalwachters moet de voorzitter de orde handhaven. Dat voorspelt niet veel goeds, als men in West Europa zal komen tot een Europees parlement. Zou het streven daarnaar niet wat voorbarig zijn? Want niets is voorbariger dan een voorbarige democratie.

Zulk een voorbarige uitvoering van de democratie ziet men in de practijk in de nieuwe Kongostaat. Kenners van de tropische toestanden en van de daar levende bevolking hebben van alle zijde ongeregeldheden voorspeld, omdat men daar niet rijp is voor democratie. Misschien is men daar nooit rijp voór. Maar de stormvloed voor vrijwording was niet tegen te houden. Men had zulk een onderhandelingen zou laten af schil van enige dagen bijna de haast, dat men zelfs over een verspringen. De Koning der Belgen werd uitgenodigd tegenwoordig te zijn bij de onafhankelijksverklaring. Reeds toen vreesde men een uitbarsting van hartstocht. Deze kwam niet terstond, zelfs niet nadat de regeringsleider Loemoemba een dreigende redevoering had gehouden. Maar een week later gingen de boze voorspellingen in vervulling. Een golf van terreur ging over het pas tot onafhankelijkheid gekomen land. Deze bereikte voorlopig zijn hoogtepunt, toen het leger begon te muiten. Gruwelijkheden werden gepleegd, die herinneren aan de wandaden, gepleegd tijdens de Japanse bezetting van het toenmalige Nederlands Indië. Het gevolg was een massale uittocht van de blanke bevolking. De televisie gaf een aangrijpend beeld van de onmenselijke hardheid, waarmee de stammen elkaar bestrijden.

Dit alles moet tot nadenken stemmen. Godfried Bomans schreef daarover een uitstekend artikel in de Volkskrant. Hij legde de verantwoordelijkheid voor een gedeel-

(Vervolg op pag. 2)

Het Communisme werkt overal. Nog deze maand werd de Russische student S. met vrouw en kind Nederland uitgezet omdat hij betrokken was bij een spionage-affair. Koninklijke Marechaussee deed hem uitgeleide tot de deur van het Russische vliegtuig.

MACAO

Macao is de kleine Portugese kolonie die zich dichtbij het vasteland van China bevindt op slechts enige mijlen afstand van Hongkong. Na het einde van de tweede Wereldoorlog werd dit gebied voor de Protestantse zending opengesteld. Hier werd enige tijd geleden een grote evangelisatie-campagne gehuden, die 8 dagen duurde en door ongeveer 10.000 mensen werd bezocht. Het gemiddelde aantal bezoekers lag iedere avond ongeveer 25% hoger dan het geschatte totaan aantal christenen in de kolonie.

Opmars van het Communisme

(Vervolg van pag. 1)

te bij de westerse machthebbers, die dit en andere volken de vrijheid verlenen en ze tot zelf regering roepen, terwijl zij in de verste verte niet beschikken over de intellectele en morele capaciteiten om een millioenenvolk te leiden.

Ondertussen deelde de radio mede, dat er een aanbeveling is gekomen, om de nieuwe Kongostaat toe te laten tot de Verenigde Naties. De Belgische vertegenwoordiger verklaarde dienaangaande, dat het candidaatlid bestuurd werd door verantwoordelijke personen en dat men vast besloten was, alle verplichtingen, die het charter van de Verenigde Naties oplegt, na te komen. Het charter van de Verenigde Naties omschrijft als doel: . . . . het versterken van het geloof in de rechten van den mens, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoonlijkheid . . . . . Men vergelijke dat met hetgeen de berichten omtrent de Kongo meedelen en hetgeen de tevisie heeft te zien gegeven.

Nu is het niet waarschijnlijk, dat dit alles het gevolg is van invloeden van Moskou. Maar het is zeker, dat het wereldcommunisme naar invloeden gaat streven in deze gebieden. De chaos en de ongebreidelde volkshartochten zijn steeds een weltoebereide voedingsbodem geweest voor de leerstellingen van Lenin. Daarom trachten de westerse mogendheden door hulpverlening aan de in versnelde ontwikkeling zijnde jonge gebieden de uitbreiding van de Russische invloed tegen te gaan. Afrika moet behouden worden voor het westen. De ontwikkeling van de laatste maanden gaat echter in andere richting. De Verenigde Staten in het bijzonder zien dit aan met zorg. In hun eigen omgeving zien zij iets dergelijks gebeuren. Wat zich op Cuba eerst scheen te ontwikkelen als de strijd van verzet tegen een tyran Batista onder leiding van Castro, breidde zich allengs uit tot een sociale revolutie, waarbij een fundamentele wijziging werd ondernomen in de grondeigendom, en treedt thans in de fase van het zich meester maken van het geinvesteerde westerse groot kapitaal.

De enorme petroleumbelangen gingen over in de handen van de regering. De Verenigde Staten en Engeland hebben een vlammend protest naar Castro gezonden. Zouden zij zich herinneren, dat zij achteloos hebben toegelaten, dat Soekarno met dezelfde argumenten het Nederlandse bezit in Indonesië aan zich trok zonder schadeloostelling te betalen of in uitzocht te stellen? En denkt men in Washington er wel eens aan, dat Nassar in Egypte met stilzwijgende medewerking van de Verenigde Staten, geflankeerd door Rusland, het gehele Suezkanaal annexeerde? Het recht is ondeelbaar en men kon voorzien, dat de toelating van de schending van eigendom ten nadele van de éne westerse mogendheid, gevolgd zou worden door een agressie tegen een andere mogendheid.

Thans grijpt Eisenhower naar economische maatregelen, die dodelijk kunnen zijn voor de kleine maar belangrijke nabuur. Petroleum en daardoor benzine wordt aan Cuba onthouden, waardoor reeds thans het gehele vliegverkeer wordt stopgezet. Olie aangevoerd met Russische schepen vindt geen behandeling. En wanneer andere schepen dit transport op zich nemen, worden er strenge maatregelen tegen genomen. Bovendien dreigt de regering van de Verenigde Staten geen suiker van Cuba af te nemen. Dit is te meer belangrijk, omdat suiker een zeer groot gedeelte van de export beslaat. Bovendien gaven de Verenigde Staten tot steun van Cuba altijd een hoger bedrag dan de wereldmarktprijs.

Tegenover dit alles heeft Chroestjow gedreigd met het afvuren van zijn kanonnen, indien de Verenigde Staten tot geweld overgaan. Zijn raketten kunnen thans over een afstand van dertien duizend kilometer doel treffen.

Bovendien moet men in Washington altijd rekening houden met de staten van Zuid- en Midden Amerika, die ongaarne inmenging in binnenlandse vraagstukken door Washington zouden zien.

Ook hier is waarschijnlijk niet het initiatief van het wereldcommunisme, maar wel een gebruik maken van de aanwezige moeilijkheden. Anders is het echter in het Verre Oosten. In China uit men zich dreigend tegen Eisenhower. Men ontkent de mogelijkheid van een vreedzaam samenwonen van kapitalisme en communisme. In dit verband zijn de uitbreidingen naar de zijde van India, Nepal en Tibet zo van betekenis. Maar daar staat tegenover, dat de weduwe van San Jat Sen, de stichter van de Chinese republiek, onlangs in een artikel, dat door alle grote Chinese bladen is overgenomen, heeft betoogd, dat China bereid is met iedereen in vrede te leven. Maar China wil zich aan niemand onderwerpen. Het is echter de vraag, of deze uitspraak, voldoende is, om de tegenstelling tussen Peking en Moskou weg te nemen. Rusland is langzamerhand verzadigd, tenminste voorlopig. Maar het enorme China kan nog alle kanten uit en het schijnt, dat het zich door geen manende woorden van Chroetsjow daarvan zal laten afbrengen.

"Castro en Soekarno: met dezelfde argumenten . . ,"

C.P.A. VERVOERDE 63.000 PASSAGIERS over de Noordpool

Sedert het begin van de dienst tussen Amsterdam en Vancouver over de Noordpool in 1955 heeft de Canadian Pacific Airlines reeds meer dan 63.000 passagiers vervoerd.

Toen de C.P.A. als een der eerste maatschappijen met de vluchten over het dak van de wereld begon werd dit beschouwd als een miljoen dollar gok. De dienst is echter een groot succes gebleken. Momenteel worden drie vluchten per week gehouden. In february 1958 werd de dienst Amsterdam-Vanvouver uitgebreid tot Edmonton en sedertdien zijn reeds 8500 passagiers vanaf en naar deze stad vervoerd.

BRITSE INVESTERINGEN
IN BRITS COLUMBIA

De premier van Brits Columbia, W.A.C. Bennett, is zeer optimistisch in Vancouver teruggekeerd van zijn reis naar het Verenigd Koninkrijk. De heer Bennett is drie weken in Engeland geweest om Britse industrieën te overtuigen van het belang investeringen in Brits Columbia te doen.

De premier verklaarde dat er in Engeland grote belangstelling is voor investeringen in zijn provincie. In het algemeen is er in Engeland grote interesse voor Canada, maar Brits Columbia mag zich, aldus de heer Bennett, in een bijzondere belangstelling verheugen.

Volgens een verklaring van de heer Bennett zullen vele miljoenen ponden sterling in de primaire en secundaire industrie van Brits Columbia worden geinvesteerd, waardoor veel werkgelegenheid voor de bevolking van Brits Columbia zal kunnen worden gecreëerd.

De heer Bennett noemde speciaal centraal noord-Brits Columbia als een gebied, waar grote vooruitgang zal worden geboekt. Er zullen aan de Britse investeerders geen speciale belastingfaciliteiten worden verleend.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

SPIONNAGE PER CAMERA

Dingen die er niet zijn worden gefotografeerd

Het incident met de U-2 heeft ons weer eens duidelijk laten zien welke inspanning de landen zich getroosten, voor het verkrijgen van luchtfoto's.

De moderne luchtfoto's zijn een NOODZAAK voor sommige informaties die men alleen met behulp van luchtverkenning kan verkrijgen. Voor deze luchtverkenning heeft de moderne techniek nu kostbare en verbluffend knappe "vliegende fototoestellen" ontworpen. Aangezien dergelijk vliegtuigen grote afstanden af moeten leggen, zitten ze boordevol met benzine. De ruimte die overblijft wordt ingenomen door de motoren en de talrijke instrumenten voor de fotografie.

Dergelijke "vliegende fototoestellen" kunnen in drie uur een gebied, tachtig maal groter dan Nova Scotia filmen. Dit filmen gebeurt door de verschillende camera's in het vliegtuig, die allen in verschillende richtingen zijn geplaatst.

De vlieger heeft voor zich een zoeker, waardoor hij het onder hem liggend gebied kan waarnemen. Van zijn zitplaats af kan de piloot dan naar wens de camera's instellen, verder hoeft hij niets te doen. Het opnemen van de films gaat geheel automatisch. Het vliegtuig voert daardoor kilometers film met zich mee.

De hoogte waarop de fotovliegtuigen kunnen werken verschilt naar gelang van het gebruikte type. De Amerikaanse U-2 kan tot 30.000 m. hoogte komen,, terwijl weer andere types hun grens met 18.000 meter hebben bereikt.

Men kan zich afvragen wat er nu van zulke hoogten nog te fotograferen valt. Het antwoord hierop is kort: ALLES!

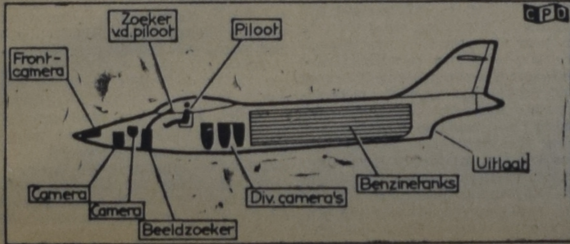
De fotografische techniek is zo ontwikkeld dat foto's genomen op een hoogte van 15.000 m., na vergroting zelfs de veters in de schoenen van de mensen op straat te zien gaven. Foto's vanaf 15.000 m. gaven nog duidelijk leesbare koppen van de kranten weer, die de mensen zaten te lezen. Van 25.000 m. hoogte af valt nog duidelijk een voetganger van een wielrijder te onderscheiden.

Er is een techniek ontwikkeld, waarbij automatisch een verschil op de foto wordt gemaakt tussen levend- en dood gebladerte. Op deze wijze ziet men direct, waar camouflage is toegepast.

Sinds een paar maanden pas, heeft men op grote schaal een nieuw systeem in gebruik kunnen nemen, waarmede men auto' troepenconcentraties etc. kan fotograferen, die er NIET MEER ZIJN. Dit verbluffende resultaat is mogelijk gemaakt, door de toepassing van een film die reageert op kleine verschillen in warmtegraad op de grond. Natuurlijk ziet men dan de verdwenen auto's etc. niet normaal staan, maar als omtreklijn. Nog één uur nadat de auto's etc. verdwenen zijn, kunnen zij op deze wijze worden gefotografeerd.

Met behulp van goede luchtfoto's is het mogelijk om een raming te maken van het produktiepeil van fabrieken, de omvang van het autopark in een land, de omvang van een veestapel, het transportwezen etc. Ook kunnen conclusies getrokken worden over de omvang van de bevolking, de welvaart, de verhouding tussen het aantal volwassenen en het aantal kinderen etc.

VLIEGEND FOTOTOESTEL

Kent U die vogel?

(Canadian Scene) — Om ten volle van een wandeling in het bos te genieten moet men een boom, plant of dier kunnen herkennen. Het gadeslaan van vogels geeft veel genoegen, maar het is niet voldoende om alleen de naam van de vogel te weten; men moet ook de bijzondere kenmerken kunnen aanwijzen en iets van het gedrag van de vogel afweten. Twee van de vele vogels, die niet in de herfst Zuidwaarts trekken, maar de gehele winter hier blijven, zijn de Cardinal en de Blue Jay. Beide vogels hebben een kuif, maar zij verschillen in grootte en kleur en in vele andere opzichten.

De Cardinal is de kleinste van de twee en is scharlaken van kleur, behalve een klein stukje zwart rondom zijn snavel. De bijzondere kleur van het mannetje maakt hem een opvallende vogel in het bos zowel in de winter als in het vroege voorjaar. Het vrouwtje van deze soort is blijkbaar schuwer dan het mannetje en haar kleur is van het zachtste bruin met hier en daar wat rood op de kuif, vleugels en staart. Zij wordt prachtig gecamoufleerd tegen de kale takken in de winter en wordt zelden gezien. Even goed weet ze in de zomer onopgemerkt te blijven tegen de bruine twijgen en het dikke gebladerte, wanneer zij op haar nest van 3-4 jongen past.

Cardinals hebben een kuif, hetgeen wil zeggen, dat zij een stel tamelijk lange, opstaande veren op hun kop hebben. Dit is een belangrijk punt om deze vogels in het veld aan te herkennen, want het onderscheidt hen van onze andere rode vogels. Cardinals hebben korte snavels, die een rozige kleur hebben, zowel bij de mannetjes als bij de vrouwtjes, ofschoon het meer lijkt op te vallen bij de vrouwtjes vanwege haar stemmige pluimage. Deze stevige snavel is kenmerkend voor de familie der Fringillidae en is bestemd om zaad kapot te kraken. Een voederhuisje, dat 's winters en in het voorjaar voorzien is van zonnebloempitten, zal zeker een Cardinal paartje lokken en men kan dan observeren, hoe deze vogels een zaadje in hun snavel nemen en het openkraken. Cardinals eten ook wel wilde vruchten, graan van het bouwland en zaad van onkruid. Verwonderlijk genoeg zijn Cardinals geen vegetariërs, maar eten ze ook insecten en kevers.

Een Cardinal paartje schijnt zijn eigen grondgebied te hebben en er kan geen inbreuk worden gemaakt op dit recht. Bij het eerste teken van de lente zal de mannetjes Cardinal zijn zoete liedjes gaan zingen van de top van een boom, en hij is één van de eerste van onze standvogels, die dat doet. Twee van zijn wijsjes en de variatie's daarop kunnen door mensen nagebootst worden, als zij fluiten "two two two", en "Who it, who it, who it". U kunt zijn wijsje tegen hem fluiten, als U hem in de bossen hoort of als hij een vaste bezoeker in Uw voederhuisje is. In beide gevallen zal hij antwoorden en het is één van de prettigste geluiden in het vroege voorjaar.

De mooie Blue Jay is nog één van onze standvogels en ook hij valt op door zijn kuif. Deze vogels zijn overwegend hel-blauw, met wit er onder en een zwarte streep over de keel. De vrouwtjes hebben de zelfde kleur als de mannetjes, maar zij zijn een tikje kleiner.

Blue Jays kunnen ook naar een voederhuisje gelokt worden en komen soms zelfs uit eigen beweging. Zij hebben de naam rumoerige vogels te zijn en hun gezang wordt niet erg melodieus gevonden. Ofschoon ze fel gekleurd zijn en een hard geluid maken, zijn ze geheimzinnig met het uitbroeden van hun 3-6 eieren en kunnen hun nest bouwen van vijf tot vijftien voet boven de grond in dichte bossen. Het nest bevindt zich gewoonlijk in naaldbomen, hetzij in de vork van de boom of op een tak dichtbij de stam. In de broeitijd eten ze wel de eieren en jongen van kleinere vogels en soms vangen Blue Jays kikvorsen en muizen. Eikels echter vormen hun voornaamste voedsel, zoals voor alle jays.

EEN HELDIN VAN 84

Ida Karlsson van Katrineholm in Zweden (rechts) is 84 jaar maar ze sprong zonder aarzelen van een dok en wist zwemmende Hedvig Alma (links) die 81 is, te redden toen die in nood verkeerde doordat haar boot was omgeslagen. De beide dames zijn nu de dikste vriendinnen.

ON YOUR WAY

CHRISTIAN VACATIONING

Come ye yourselves apart into a desert place, and rest a while. Mark 6:31.

Something struck me in our Family Altar a few weeks ago.

Rev. Nelson Vanderzee meditated on a few words of Christ to His disciples "And He said unto them: "Come away by yourselves to a lonely place, and rest a while". I have kept thinking about it.

Sometimes one may almost feel guilty to take holidays. So much still has to be done. Can we take it in good conscience? All that work still undone in our business, for the welfare of our family, or even in the kingdom of the Lord directly?

Here we find an answer: The apostles had been very busy, preaching, casting out demons, healing sick people and now there are so many needs to be met, that they have no leisure even to eat. (Mark 6:31).

Then, in that very situation Jesus says to them: Take your holidays; Now! Jesus commands them to go on vacation. " . . . to a lonely place, and rest a while." At the height of the season in the work of the Kingdom!

However, there is still something else. Jesus says: "Come (and not go) away by yourselves to a lonely place, and rest a while."

Jesus knows — and isn't that in itself a knowledge full of relaxation — that, when we've worked hard that we need our holidays.

But He wants to come along; or actually He wants us to go with Him, under His guidance and direction on our vacation.

Isn't there a danger especially when we are on our vacation to skip our family worship, our Bible reading, our faithful church- attending? In one word: Christ?

Don't go on vacation. Christ says: "COME on vacation" . . . with Me.

I wish you happy holidays. A vacation not vacant of Christ.

Al. J. Vanden Pol

REFUGEES vote with their feet

Refugees, as Lenin once said, are people who vote with their feet. The West should be glad that there is a refugee problem, for it means, in our struggle against Communism, that hundreds of thousands prefer to leave their homes and all they know, to face the uncertainties of being refugees, rather than to continue to live under communism.

When a person has reached a ripe old age of 80 years we often hear many nice things being said about him. But the other day pictures appeared in magazines and daily newspapers about a lady who celebrated her 80th birthday, and about whom has so much been written that she herself has grown weary of it.

Not only in magazines and newspapers but in books, articles, interviews, conversations, on the screen, from the platform, the stage 1) and the pulpit has her life been held before this generation as a shining example of courage and faith, of understanding others' problems and being able to forget one's own tragedy and live a useful life.

I am referring to Helen Keller, who celebrated her 80th birthday on June 27. You may know all about her, but in case you have forgotten, may I refresh your memory? The story of her life is so worthwhile. As a help in finding facts I have used the book "Teacher" by Helen Keller and "The Open Door", her own writings also. The first is the account 2) of the intimate, personal relationship 3) between her and her teacher, Anne Macy, in which are also revealed her own wonderful gifts, with which God has endowed 4) her.

★

Helen Keller was born in 1880 in Tuscumbia, Alabama, U.S.A. on June 27. She was normal in every way, but 19 months later she was stricken with an illness 5) (still undiagnosed) which left her deaf and blind, and as a result of her deafness she also became a mute 6).

It was difficult to guide her development 7) for if she had intelligence her parents could not reach it and for 5 years little could be done for her. Then her mother happened to read about the Perkins Institution for the Blind in Boston where Dr. Samuel Gridley Howe had tought a deaf-blind child to read and write by means of finger alphabet and to communicate 8) with people who see and hear.

At the age of 6 Helen was taken to Baltimore to a famous oculist 9). He confirmed 10) what other doctors had said, the handicaps would always remain but he suggested she be taken to Dr. Graham Bell to see about methods of teaching her. Dr. Bell suggested that Mr. Keller write to the Perkins Institution and in time a recent graduate 11) was send to see if Helen could be helped.

Miss Annie Sullivan, then 21 years old, was that teacher and although she doubted her own ability to do anything for Hellen, she accepted the position Mr. Keller offered her. Being partially 12) blind herself she had received what education she had at Perkins Institution.

It was a painstaking task 13) to try and reach Helen's mind but after only one month Helen made contact with reality. Miss Sullivan made words have meaning by moving her fingers over Helen's hand. This method had been used by the famous Dr. Gridley, and blind and deaf had been able to grasp the meaning of this manual alphabet.

Once Helen's palm received this instruction her mind caught it clearly and progress was remarkably fast. At the age of ten she announced that she was going to learn to talk with her mouth instead of her fingers, and by the time she was eleven she could say: "I am not dumb now", haltingly 14).

★

Although many people were amazed and thrilled that Helen had mastered the art of speech, many ridiculed her 15) and called her a fake 16) and her teacher a fraud 17).

But in spite of this, few people realized that the combination of an exceptionally 18) gifted teacher and eager intelligent pupil were responsible for the results.

Helen and her teacher entered Radcliffe College in 1900 when she was 20 years old and 4 years later she graduated with honours. A happy period followed. They moved to Wrentham, Massachusetts to their own home and when a year later Annie Sullivan became Mrs. Macy, the family was complete.

Mr. Macy was a literary critic of distinction, a brilliant conversationalist, a good companion. He and Helen went to work on writing books and articles. She had been writing about her experiences since leaving college and these essays, combined with letters were put together in book form, and published in 1904 as: "The Story of My Life".

More books followed soon and some caused a great deal of controversy 19). She wrote a book which shocked many of her friends called: "How I became a Socialist", written in defense of the Miners; another book on the right of women to vote, a third book explaining the need for nitrate of silver in the eyes of newborn infants to prevent blindness caused by venereal infection.

The public was shocked to see this new side of Helen Keller. The books did not sell very well and soon Helen found her only means of making a living slipping away.

In 1913 Annie Macy tried introducing Helen as a lecturer, but though she worked at it, the words Helen spoke did not come out clearly enough.

Hours were spend on improving this handicap and finally with Helen's mother as companion they set out on a tour across the continent.

A small pension had been granted Helen by Andrew Carnegie, but it was not sufficient 20) to keep this little threesome. 21)

The lectures continued until 1916 and a fourth person was added to the company, namely Miss Polly Thomson of Glasgow, Scotland, who was hired as secretary, but soon took over many of the heavy duties which rested on the aging teacher Annie Macy.

Illness struck Annie, and rest was prescribed. Money became scarce and so when an anonymous philanthropist suggested making a film of Helen's life story they were not long in deciding.

As is the case so often, the story of her life was not truly portrayed and the film was not successful.

Then they joined theatres to demonstrate in a 20 min. act how the teacher and the pupil had succeeded in capturing the art of speech. It drew much criticism, and it seemed to many that Helen Keller was exhibiting herself for money.

But Helen had no other way of supporting herself and her two companions. Besides she was gathering a small fund for her teacher.

★

Four years the group toured American cities, but Helen Keller was not satisfied with this existence 22). She had met many who were living in the world of silence and darkness like she was, and an urge took hold of her to help them.

In 1923 she became associated with the American Foundation for the Blind.

The next few years were very busy ones. She wrote two books: "My Religion" and "Midstream: My Later Life".

Meanwhile she began making speeches, campaigning for the Foundations for blind people, with Mrs. Macy as counsellor, and Polly as guide and interpreter.

Sorrow came into her life in 1936, when Mrs. Macy became ill and died. Helen had depended so much on her dear friend and teacher, that her grief was very deep, but she had also learned from her teacher to keep on, knowing that many needed help, which she could give. She made a tour to Japan as a fulfilment of a promise to her dear friend, speaking on behalf of the blind.

Then, at request of various governments, including that of the U.S. and sponsored by the American Foundation for the Blind, The American Foundation for Overseas Blind, and other special organizations, she has travelled the world, leaving no continent untouched, giving the inspiration of her presence and the support of her toughminded, realistic advise to leaders of rehabilitation programs for the blind but also for other handicapped groups, among them wounded soldiers in the U.S. and European hospitals.

Between tours she and Polly put together the "Teacher" book about her life with Anne Sullivan (Macy).

She had notes and letters in Braille, some nearly 30 years old. These were all destroyed in a fire which burned her house, in 1946. Friends rebuilt and refurnished the house but the book now had to be written from memory. Helen worked long hours using Braille notes and using an ordinary typewriter.

★

Hellen Keller has been inspiration to many handicapped people but she lookes upon herself as a humble instrument in the hands of God and gives her teacher credit for whatever she has accomplished. 23) She has had moments of rebellion, but she has found in service to others an inward joy. She has had to overcome obstacles which seemed too difficult but she has learned to pray not for tasks equal to her powers, but for powers equal to the tasks, and we can do well to follow that example.

Greeting from:
YOUR NEIGHBOUR

HELLEN KELLER AWARD

Col. Edwin A. Baker, managing director of the Canadian Institute of the Blind, is the first recipient of the Helen Keller International Award for Outstanding Service to the Blind, which he accepted at a ceremony in New York honoring Miss Keller's 80th birthday. Miss Keller was present and paid tribute to Col. Baker's splendid work on behalf of the blind in Canada and his international activities as a pioneer in the drive to expand, for the benifit of millions of blind persons in the emergent countries, ideas and techniques which have been developed in a few countries. Col. Baker, 67, has been blind since a bullet passed through the bridge of his nose in the First World War.
Canadian Scene photo

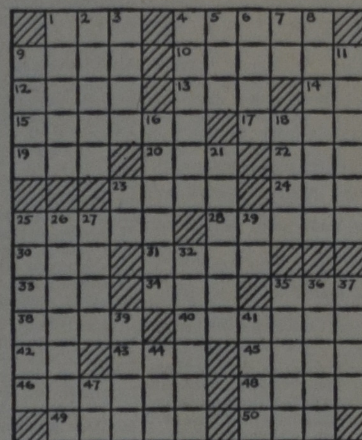
EEN KLEINE HULP

1) het toneel; 2) het relaas; 3) verhouding; 4) begiftigd; 5) aangetast door een ziekte; 6) stom; 7) haar ontwikkeling te leiden; 8) contact te hebben; 9) oogarts; 10) bevestigde; 11) een zojuist gediplomeerde; 12) gedeeltelijk; 13) een zware opdracht; 14) stoterig; 15) maakten haar belachelijk; 16) vervalsing; 17) bedriegster; 18) buitengewoon; 19) meningsverschil; 20) voldoende; 21) drietal; 22) dit bestaan; 23) bereikt.

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Society girl (colloq.)
4. Cures
9. Caesar's robe
10. Capital (N.Y.)
12. Monster
13. Pen point
14. Id est (abbr.)
15. Like a wedding cake
17. Alms box (eccl.)
19. Clique
20. Ecclesiastical vestment
22. Marks as correct
23. Region
24. Wager
25. Defraud
28. Prophets
30. Humble
31. Left-over dish
33. Single unit
34. Girl's nickname
35. Particle of addition
38. Classify
40. A workroom
42. Comparative suffix
43. Chapeau
45. Biblical name
46. Calm
48. Shoe tie
49. Endow
50. English Channel river

DOWN
1. Motherless calf
2. Wading bird
3. Heavyweight champion
4. Feel
5. High priest
6. Hebrew title
7. Music note
8. Giggle
9. Little children
11. Leavening agents
16. Soils
18. Gown
21. Kind of hound
23. Rough lava
25. Shuts
26. Esteemed
27. Pitcher
29. What?
32. South wind
35. Arabian antelope
36. Family member
37. Medicine measurement
39. Melt
41. Belgian Congo river
44. Consumed
47. Perform

Who knows William Anderson ?

To the Editor

Dear Sir

As you are part of one great fraternity of the English speaking nations, I would like to enlist your help and services in my efforts to locate and communicate with my uncle the said one, William Anderson, age 54, Blue eyes, sandy colored hair, height from 5'8" to 6'2", robust build, around approx. 12 stone, maybe slight dimple in chin, cancasian group. Left England after the First World War 14-18 by Cunard White Star Liner from Southampton under the auspices of Dr. Barnados Homes of Leytonstone, London. The last communication we had from him was that he was working for Mr. Ernest Head on a farm at MILLGROVE, on the Hamilton to Guelph Junction R.R. System. It is believed that Mr. Ernest Head, who had no children, disposed of his property but the new owners retained the services of Wiliam Anderson. At the time of leaving England as a boy the Anderson family were residing in the Tootingwardsworth area, London. If there are any of your readers who know or may have known either my uncle William or Mr. Ernest Head in the Millgrove-Wentworth electoral district we would be extremely glad to communicate with them. Please excuse me for writing to your magazine for help. You see we do not have any personal friends in Canada with whom we could contact.

Thank you and God bless you.

Yours Sincerely
Mark Anderson,
108 Lockwood House,
Kennington Oval,
London S.E. 11,
England.

Stilte na de storm

Blij, dat de storm voorbij is, gaan we vacantie houden. We zijn er ook wel een beetje aan toe. Want om temidden van razende stormen "schipper naast God" te zijn en het bootje van de kerk, dat soms meer lijkt op een wankele kano dan op een zeevast passagiersschip, in rechte koers te houden, vereist al je kracht en energie.

Nu, het heeft gestormd en gespookt onder ons! Daarin heeft onze kerk niet ondergedaan voor tal van immigrantenkerken! Merkwaardig toch, dat het vaak zulk ruw weer is onder ons. Waar dat ook van mag komen, een feit is, dat, waar de Here een kerk bouwt, de duivel dubbel actief is. En dat maken we allemaal mee! . . .

Ons kerkgebouw werd te klein. Hoewel dit een oorzaak van grote vreugde behoorde te zijn, werden er diepe zuchten geslaakt. Iedereen betreurde het plotseling, dat we indertijd geen grotere kerk hebben gebouwd. Met voorzichtigheid en tact probeerde ik de kerkeraad en bouwcommissie en financiele commissie duidelijk te maken, dat dit vruchteloos nakaarten was, waarna men nog enkele maanden doorging met kaarten.

Doch eindelijk was het dan zover, dat er concrete voorstellen op tafel kwamen: de bouwcommissie adviseerde, om een vleugel bij de kerk aan te bouwen. De prijs van de annex zou ongeveer $27.000.— bedragen.

Hierover werd breedvoerig en uitvoerig mitsgaders langdradig gediscussieerd. Sommige broeders, die eertijds niet in de kerkeraad hadden gezeten ten tijde van de kerkbouw, becritiseerden weer eens uitvoerig het vroegere beleid, dat geleid had tot het bouwen van een te kleine kerk en aldus geen blijk had gegeven van een vooruitziende blik. Verwijtende woorden en blikken werden gericht tot de ambtsdragers, die in het bouwjaar 1953 aan het roer hadden gezeten. Laatstgenoemde broeders weerden zich geducht, want aan strijdvaardigheid ontbreekt het ons doorgaans niet.

Na allerlei opwindende debatten en talloze hamerslagen van de voorzitter bleek tenslotte de grote meerderheid van de kerkeraad voor het advies van de bouwcommissie te zijn: de kerk moest uitgebouwd worden.

Een tweetal broeders zag nergens gat in, aangezien dit plan geld zou kosten en onze mensen al zo zwaar belast waren. Volgens deze eerwaarden was het nu welletjes: eerst een kerkgebouw, dat nog lang niet was afbetaald; toen een school, die elk jaar weer tekorten heeft; twee jaar geleden

DE PRAIRY-PASTOR

een nieuwe pastorie, omdat de oude te oud en te klein was, en nu zeker dit weer! Het hield ook nooit op!

Deze sombere financiele overzichten werden ook gegeven in de gemeentevergadering, die twee weken later volgde. Ze misten hun uitwerking niet. Er waren heel wat broeders, die als hun mening te kennen gaven, dat niets meer gedaan kon worden, en dat we derhalve allemaal maar genoegen moesten nemen met een kleiner plaatsje in de kerk. -Dan maar wat plakken en wat zweten, merkte een der sprekers zeer realistisch op.

Reeds spoedig vervloog mijn hoop, dat de gemeentevergadering maar een uur zou duren, omdat er maar één agendapunt was. De meeting duurde bijna drie uren, en toen waren er nog genoeg, die met nieuwe moed alle argumenten voor en tegen nog eens wilden herhalen . . .

Er waren er dus, die niets wilden doen, omdat het zo duur was.

Er waren er evenwel ook, die onze kerk wilden verkopen, nieuwe leningen wilden sluiten en een nieuwe en grote kerk wilden bouwen. De sprekers van deze groepering werden uitgefloten door de aanhangers van de "niks-doen"-groep hetwelk ik als voorzitter niet kon dulden. Ik sprak een woord van scherp vermaan tot de fluiters, waarop dezen de foutieve conclusie trokken, dat de dominee ook een nieuwe kerk wilde.

Er waren er voorts, die de gemeente wilden splitsen, door de gemeenteleden, die thans in het Oosten buiten de stad wonen, te vergaderen tot een afzonderlijke kerk. Deze groep werd vertegenwoordigd door C. De Vrede, die reeds jaren tevergeefs het ouderlingenambt had begeerd en tenslotte in de permanente oppositie was terecht gekomen, daarmee zijn schone achternaam geweld aandoende. Daar verreweg de meeste country-bewoners bij de bestaande kerk wilden blijven, had deze groep niet veel levensvatbaarheid.

Tenslotte waren er ook nog gemeenteleden, die het eens waren met het voorstel van de kerkeraad.

Eindelijk, eindelijk tegen elf uur in de avond was men klaar met praten. Er werd gestemd en het voorstel van de kerkeraad werd met 62 tegen 29 stemmen aangenomen. Toen dit bekend werd, stond C. De Vrede op en verliet onder protest de vergadering.

Wie denkt, dat dit het einde was van de storm, heeft nog geen kaas gegeten van het leven in onze jeugdige Canadese kerken. Wat tot nu toe was geschied, waren nog maar de eerste windvlagen! Immers, men verliet de officiele vergadering en ging weer naar huis en dronk weer koffie met vrienden en kennissen. Men legde weer visites af, waar het wel en het wee van de kerk werd besproken. Men warmde elkaar op, terwijl het al zo'n warme zomer was . . .

In mijn onnozelheid dacht ik aanvankelijk ook, dat het na de gemeentevergadering wel rustig zou zijn. Ik ging de gemeente in en bracht het gesprek wel eens op de verbouwing. Maar tot mijn verbazing was er meermalen geen enkele reactie. Zelfs onder mijn meest meelevende gemeenteleden waren er, die plotseling schenen te bevriezen, wanneer ik het gesprek op de "annex" bracht.

Enkele tegenstemmers namen strakke maatregelen: Ze hielden hun bijdragen voor de kerk in! -Geen cent meer voor de kerk! zo spraken zij. Ze dachten er blijkbaar niet aan, dat ze dit tegen Christus zeiden en daarmee de dienst van hun rentmeesterschap opzegden.

Sommige opposanten gingen naar een naburige kerk en trompetterden overal de lof van die gemeente, waar men zo eensgezind en blijde was en waar het zo "gezellig" was; heel anders dan bij ons!

C. De Vrede vroeg zijn attestatie op naar de naburige gemeente . . .

Inmiddels is het werk uitgevoerd. De uitbouw is klaar. Het is een prachtig stukje werk geworden, en het kostte 2000 dollars meer dan begroot was. O wee!

Vier weken geleden hebben we in een eenvoudige plechtigheid het nieuwe gedeelte in gebruik genomen. Deze meeting was slecht bezocht. De zangvereniging kon de beloofde medewerking niet geven, aangezien bleek, dat alle bassen in de oppositie waren en derhalve niet aanwezig wensten te zijn. Inplaats daarvan werden enige solo's gezongen door broeder De Jonge, die een goede stem heeft en lid van de bouwcommissie is.

Nu alles achter de rug is, keert de vrede ook terug. Wel niet ineens, maar je merkt toch, dat de spanningen afnemen.

-Och, dominee, zei mijn goede vriend en ouderling Arie Dof, -zo is het altijd al geweest: deining, als er wat moest gebeuren. Zo ging het met de kerkbouw in '53, met de school, met de pastorie en nu weer. Rustig koers houden, dat is het beste!

-Dat is een karwei soms, Arie, koers houden met al die tegenwind en zijwinden! Daar kun je als stuurman wel eens moe van worden.

-Dominee, wij hebben Vaders Zoon aan boord!

Dat is waar. Dat is zo geweldig waar!

En daarom zetten we na de vacantie ons werk met frisse moed voort!

M. R. E.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelt temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Het is een ruw primitief leven met veel openlijke zonden en lijfsgevaar.

(24)

— Zo is het en zo is het niet, zei Arent. Het zit hier een beetje ingewikkeld in elkaar, vandaar dat er altijd wrijving is tussen de kolonie en Nieuw Amsterdam. De kolonie, met de patroon aan het hoofd, kan zich altijd beroepen op de vrijheden haar in 1629 toegezegd. Zoals u weet, kan iedere patroon die binnen vijf jaar vijftig personen aantrekt, zekere vrijheden verkrijgen. De patroons zijn kolonisten, zij willen het land erfelijk bezitten en het door populatie in cultuur brengen. De compagnie heeft deze gelegenheid wel moeten openstellen omdat zij zelf geen mensen uit het vaderland kon overbrengen. Om nu nog meer mensen aan te trekken is de bonthandel sedert '39 voor ieder opengesteld, dat wil zeggen dat hier in de kolonie de helft van de winst voor de patroon is. Maar het is en blijft een grote moeite om mensen en vee naar de kolonie te brengen, omdat wij geheel afhankelijk zijn van de compagnie, die van Nieuw Amsterdam alleen maar een stapelplaats wil maken voor de handel. Ik geloof dat de compagnie het eigenlijk niet goed kan hebben dat het de patroons goed gaat, hoewel ze deze mensen zelf hebben aangemoedigd.

Megapolensis hoorde het maar eens aan. Hij begon te begrijpen dat hij zich in een wespennest had gestoken. Ieder was hier vervuld van baatzucht, ieder wilde rijk worden en bij het ontbreken van een geordend gezag voelde ieder zich koning.

Toen hij die nacht de slaap niet kon vatten en gedurig in zich zelf mompelde stootte Machteld hem aan.

— Wat is er toch, waar heb je het aldoor over? Wat wil je niet?

— Slaap je niet? vroeg hij verwonderd.

— Hoe kan ik nu slapen bij zo'n woelwater, mopperde ze.

Hij vond het prettig dat ze wakker was en lachte opeens.

— Waar lach je om? vroeg ze.

— "Ik wil niet, ik wil niet, ik wil niet langer geduld met hem hebben".

— Over wie heb je het?

— Sst! Over Arent en wat zijn oom vandaag over hem schreef. De maat is blijkbaar vol. En ik moet dat varkentje voor hem wassen....

— Ga nou maar eerst slapen, drong Machteld aan. Ze sloeg haar arm om hem heen.

Hij hield zich rustig en draaide zich, toen zij weer sliep, voorzichtig om. In elk geval moest hij zo spoedig mogelijk een eigen huis proberen te krijgen, bedacht hij nog. De patroon had hem verzocht Arent te kapittelen over diens veelvuldig bezoeken aan een vrouw van lichte zeden die zich in het fort ophield. Arent moest zijn naam ongerept bewaren en voorkomen dat hij zich zelf de weg afsneed naar een goed en eerbaar huwelijk.

Hij had dat maar verzwegen voor Machteld, anders was ze zeker helemaal wakker geworden.

Ook Arent van Curler was nog laat wakker, want uit de brief die hij zelf van de patroon had gekregen had hij wel bemerkt dat hij zich er ditmaal niet met een Jantje van Leiden zou kunnen afmaken.

De patroon was woedend. Maar de brief prikkelde hem tot verzet. Eén en al achterdocht! "Ik weet niet wat er met de koopwaar gebeurd is die ik je zond, ik weet niet wat de boerderijen mij kosten, ik weet niet wat het huis kost waarin je woont, ik weet niet wat je opeet en wat je weggeeft, ik weet niet hoe mijn rekening bij de compagnie staat.... Luister naar de raad van ds. Megapolensis. Het is wel vreemd dat je altijd schrijft dat je haast hebt...."

Ja, het papier is nog altijd geduldig. Maar de patroon heeft er geen begrip van dat ik hier altijd de wrijfpaal ben tussen de boeren en de schout, tussen de compagnie en de patroon, tussen de patroon en de boeren, tussen de boeren en de boslopers die ongeoorloofde handel drijven, tussen de Mohawks en hun aartsvijanden de Hurons, noem maar op.

Natuurlijk had hij altijd haast met het beantwoorden van de patroonsbrieven. Eerst veertien dagen na het binnenlopen van een schip in Nieuw Amsterdam kwam er hier in de kolonie een sloep met de brieven. Vijf dagen later moest het antwoord al weer worden meegegeven. Hij zou wel dag en nacht kunnen schrijven als hij alle pietluttige vragen van de patroon moest beantwoorden. Hij had wel wat anders aan zijn hoofd.

De volgende morgen was Megapolensis getuige van een gesprek dat Van Curler voerde met een Indiaan die hem blijkbaar een boodschap van gewicht bracht. Megapolensis luisterd met aandacht naar de hem vreemde taal en nam zich voor, zo spoedig mogelijk een woordenlijst aan te leggen. Hij zag, dat Van Curlers gezicht betrok, terwijl hij de boodschapper naar het achterhuis verwees voor een tractatie.

— De Mohawks zijn op het oorlogspad tegen de stam van de Hurons. Onder hun gevangenen bevindt zich de Franse Jezuïetenpater Isaäc Jogues uit Quebec met zijn helpers. Daar moet wat aan gedaan worden, maar het zal niet meevallen. De Mohawks zijn een lastig volk, al kan ik doorgaans wel met hen opschieten, vertelde Arent.

Megapolensis, die tot zijn drie en twintigste jaar Rooms-Katholiek was geweest en in Keulen had gestudeerd, had er niet op gerekend, dat hij aan het andere einde van de wereld opnieuw in aanraking zou komen met de Jezuïeten.

Van Curler vertelde hem dat er in Nieuw Frankrijk, in Canada, in Quebec, sedert enige jaren een zeer ijverig gezelschap Jezuïeten zich op de missiearbeid onder de Hurons had geworpen.

Megapolensis wist, dat de arbeid onder de heidenen ook door Van Rensselaer werd voorgestaan.

— En nu? vroeg hij de commies.

— Ik zal er over nadenken. Misschien kunnen wij de pater vrijkopen, en zo niet, dan voorzie ik, dat hij er het leven bij inschiet. Onze vrienden de Mohawks hebben zo hun eigen manier om hun vijanden te tracteren....

Machteld zette een nieuwe stoop bier voor hen gereed, luisterend naar Van Curler.

— Is het zo, dat de wilden de nagels van hun vijanden afbijten? vroeg zij met afschuw?

Arent van Curler nam een diepe teug en knikte.

Hij verzweeg de rest.

Het is onbegrijpelijk, zei Machteld. — Ze zijn voor ons zo vriendelijk.

Dat was dus de keerzijde van het leven in dit paradijs.

Ze keken om over de rivier, waar de "kano met witte vleugels", de sloep van Willem Kieft, nog voor anker lag.

Over de heuvels, aan de overzijde, vlogen zwermen duiven, een paar kano's dobberden op de rivier en helder klonken de stemmen van de jongens over het water.

* * *

Op een warme dag in de zomer van het jaar 1642 keek Isaäc Jogues opmerkzaam toe hoe Eustache, één der bekeerde Hurons, zorgvuldig de nog verse voetsporen onderzocht aan de oever van de grote rivier, waar zij hun netten hadden uitgezet voor het middagmaal.

— Mohawks? vroeg Jogues.

Eustache knikte. Het waren sporen van Irokezen, één van hun vijf stammen.

Terwijl Jogues nog overlegde met de catecheten René Goupil en Guillaume Cousture, suisden de pijlen reeds door de lucht. Van alle kanten doken de bloedvijanden der Hurons op uit het struikgewas.

Op dit moment wist Jogues met onfeilbare zekerheid dat het ogenblik was aangebroken waarop hij zich reeds jaren had voorbereid. Ergens ver weg lag het Collège Clermont lag Frankrijk, dat hij blijmoedig had verlaten voor de idealen van de missie in Canada. Hij was nu vijf en dertig jaar.

Reeds werden zijn helpers gebonden door de koperkleurige Mohawks die, op 't oorlogspad zijnde, zich rijkelijk hadden getooid met krijgsamuletten bestaande uit fel rode zonnen op hun schorten van hertevellen.

(Wordt vervolgd.)

De Amerikaanse Presidentsverkiezingen

Het gaat anders dan vroeger

Wie zal de nieuwe President van de Verenigde Staten zijn? Deze vraag gaat rond in de gedachten en gesprekken van millioenen op de gehele aarde, maar het antwoord zal niet bekend worden voordat in November de Presidentsverkiezingen gehouden zijn.

Er zijn maar enkelen, die enig besef hebben van de vraag, die in 1887 in Amerika aller gedachten bezig hield, nl. niet de vraag **welke** President men zou krijgen, maar **of** Amerika een President zou hebben of niet. Dat was in de dagen, toen de republiek van de Verenigde Staten nog op de helling stond en in die dagen was het zelfs niet vreemd, dat er stemmen opgingen, om inplaats van een president een **koning** te kiezen. Het is vooral aan George Washington te danken, dat Amerika thans een President aan het hoofd heeft.

Het was maar een moeilijke vraag voor de afgevaardigden van het Amerikaanse volk, hoe de nieuwe staat geregeerd moest worden. De figuur van een President aan het hoofd werd niet door allen met evenveel vertrouwen geaccepteerd. Hoeveel gelegenheid had zo'n man niet om zichzelf tot dictator uit te roepen. Sommigen waren daarom voorstanders van een drie-persoons comite ter uitvoering van de wil van de volksvertegenwoordiging.

De voornaamste reden, waarom de voorstanders van een presidentschap het tenslotte wonnen is waarschijnlijk, dat iedereen er zeker van was, dat George Washington — die alle afgevaardigden kenden en vertrouwden — de baan zou krijgen.

Het Pentagon te Washington wordt meer en meer het machtscentrum van de vrije wereld.

Toen de Conventie over was schreef de afgevaardigde van South Carolina, Pierce Butler aan een vriend:

> *"Entre nous, I do not believe that the executive powers would have been so great, had not many of the members cast their eyes toward General Washington as President, and shaped their ideas of the powers to be given a President by their opinions of his virtue".*

Evenwel, niet iedereen was er blij mee. Patrick Henry, van wie de bekende woorden zijn "give me liberty or give me death", die zo gekant was tegen sterk gecentraliseerd bestuur dat hij weigerde, de Conventie bij te wonen, noemde het Presidentschap "an awful squint toward monarchy". (Het is een feit, dat er sommigen waren, die de gedachte van een Koninkrijk nog zo vreemd niet vonden, maar Washington wees dit zonder meer af.)

Het verhaal, hoe Washington de vader van het Presidentschap in de V.S. werd en tegelijk de Amerikaanse "vader des vaderlands" is te vinden in The Voter's Handbook, dat John A. Wells schreef ter informatie van de Amerikanen in dit verkiezingsjaar. Het vertelt hoe de baan van de President in de jaren is toegenomen en hoe partij conventies werken. Tevens geeft het een biografie van alle candidaten van 1960.

★

Washington dacht, dat hij zijn handen vol had als President van een republiek met 13 Staten en een totale bevolking van 3,9 millioen. Hij schreef in 1790: "These public meetings with reference *to* and *from* different departments of state are as much if not more than I am able to undergo". Maar in de 170 jaar die sinds die tijd verstreken zijn, is het werk van de President even snel toegenomen als de grootte van het land.

Terwijl Washington gedurende een gemiddeld jaar van zijn administratie 44 wetten en 1 executive order ondertekende, behaalt Eisenhower een gemiddelde van 944 wetten en 60 executive orders per jaar. Washington verleende negen keer gratie en benoemde 65 ambtenaren in 1791; Eisenhower heeft een gemiddelde van 112 gratieverleningen en 43,537 benoemingen (militaire en Post Office inbegrepen) per jaar. De eerste rijksbegroting van Washington was geschreven op een enkel vel papier; het laatste budget van Eisenhower telt 1030 pagina's met een aanhangsel van 188 pagina's.

Een President van Amerika heeft tegenwoordig niet 1 baan, maar vijf — en elk van die vijf zou voldoende zijn om er acht uur per dag druk mee te zijn.

Wie zal er volgend jaar in het witte huis wonen?

De President is:

- Hoofd van Staat, de hoogste positie in het land, die als zodanig moet presideren bij banketten ter ere van hoge bezoekers en de eerste basebal van het seizoen moet uitgooien voor de Washington Senators.
- Hoogste Diplomaat, de leider van de vrije wereld en de hoogste vertegenwoordiger van de Ver. Staten in diplotieke betrekkingen met andere landen.
- Opperbevelhebber of de strijdkrachten.
- Topman in de wetgevende macht, met enorme invloed op het maken van de wetten des lands door het introduceren en amenderen van wetsontwerpen, welke hij door het Congress kan loodsen of doen stranden.
- Hoogste Ambtenaar, de baas van alle federale werknemers (er zijn er al 2718 alleen in zijn Executive Offices) en de hoogste persoon in het politie apparaat.

Bovendien is hij natuurlijk nog het hoofd van zijn politieke partij en dikwijls moet hij tevens met haar welzijn rekening houden. Maar zoals het Voter's Handbook zegt, ligt zijn taak allereerst in de twee "Great American Imperatives", doelstellingen waarover de meeste Amerikanen in beide partijen, en zelfs de "onafhankelijken" het eens zijn.

Het zijn:

1. In de *buitenlandse politiek*, te werken voor de vrijheid van mensen en volken in de gehele wereld; de vrede te bewaren maar tegelijkertijd de V.S. en haar geallieerden sterk genoeg te houden om een oorlog, als die mocht uitbreken, te kunnen winnen;
2. In de *binnenlandse politiek*, economische voorspoed voor allen te bevorderen, met gelijke en beschikbare gelegenheid tot werken (naar gelang van bekwaamheid) voor redelijke beloning; de dollar stabiel te houden; plannen te maken voor economische groei teneinde een groeiende menigte werkers werk te verschaffen en de levensstandaard in opgaande lijn te houden; om elke burger te beschermen voor economische rampen welke veroorzaakt kunnen worden door werkloosheid, langdurige ziekte of ouderdom.

★

De manier, waarop een President tegenwoordig gekozen wordt, is geheel verschillend van de originele opzet. De Grondwet bepaalde in beginsel, dat de President gekozen zou worden door "electors" van elke staat, die in hun eigen staat aangewezen werden "in a manner prescribed by the state legislature". Elke elector stemde op twee personen en de persoon met de meeste stemmen werd President, de volgende werd automatisch Vice President.

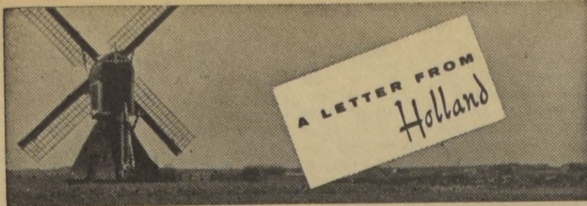
Het duurde niet lang voordat de praktijk uitwees, dat dit niet goed werkte. Toen in de jaren na 1790 de politieke partijen gevormd werden, was het resultaat van de stemmen meestal dat de President lid van de ene partij was en de Vice President lid van de andere (zoals in 1796, toen de Federalist John Adams eerste werd en de Democraat-Republikein Jefferson tweede). Ook kon het gebeuren, dat de winnaar en de tweede man elkaar persoonlijk niet konden uitstaan, ook al waren ze beiden lid van dezelfde politieke partij (zoals Thomas Jefferson en zijn Vice President Aaron Burr in 1800).

Daarom werd in 1804 het bekende Twelfth Amendment aangenomen, dat voorzag in de afzonderlijke verkiezingen van de twee posities. En tegen 1820 was er zoveel eenheid in de verkiezingssysteem van de verschillende staten, dat van toen af gezegd kon worden, dat de President niet door "electors" maar door het Amerikaanse volk gekozen werd. De stemming door het Electoral College is een blote formaliteit geworden, hoewel een elector in theorie nog steeds het recht heeft, te stemmen voor iedereen die hij maar verkiest. Dit gebeurde nog in 1956, toen een elector uit Alabama niet voor Eisenhower of Stevenson stemde, maar de naam van een zekere Walter B. Jones op het briefje schreef.

De eer voor het invoeren van de nominatie per partijconventie komt toe aan een kleine politieke partij, de Anti-Mason partij. De Anti-Masons hielden hun eerste conventie in 1830 en de twee grote partijen van die dagen, de National Republicans en de Democrats namen het idee over.

Op deze eerste conventies werd de traditie gevestigd, dat elke staat een aantal gedelegeerden stuurt gelijk aan haar vertegenwoordiging in de beide afdelingen van het Congres. Dat betekent, volgens het Voter's Handbook, dat dit jaar 1521 gedelegeerden de Democratische Conventie bezochten en dat de gegadigden voor het Presidentschap in de Democraten-gemeenschap 761 stemmen moesten behalen om door deze partij genomineerd te worden.

In de Republikeinse conventie komen 1331 afgevaardigden samen en het nummer van het aantal stemmen, dat nodig is voor de Republikeinse candidaat is 666.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Nu het vacantieseizoen is aangebroken praten we nog meer dan anders over het weer. Bij de ochtendnieuwsberichten, die door half Nederland speciaal voor het weerbericht en de "juiste tijd" worden aangezet, krijgen we telkens opklaringen beloofd. Die komen ook inderdaad, maar een groot deel van de dag regent het toch en er staat een harde wind. Als de melkboer en de bakker, en wie er nog meer aan de deur van een huisvrouw verschijnen, mij op deze natuursverschijnselen opmerkzaam hebben gemaakt, voegen ze er meewarig aan toe: "Jammer voor de mensen die op vacantie zijn." Ik zeg op dit alles "ja", maar ik ben nog niet helemaal vergeten, dat we verleden jaar om deze tijd snakten naar een druppeltje regen, of we nu al of niet met vacantie waren, en dat er een paar maanden geleden nog geklaagd werd over de te lage stand van het grondwaterpeil, dit als gevolg van de abnormale droge zomer 1959 en de eveneens droge winter. Mogelijk dat de regen de laatste weken dat grondwaterpeil een beetje ophaalt.

Onze eigen vacantie, die deze week gaat beginnen, hopen we dit jaar zover van Nederland door te brengen, dat het herstel van het Nederlandse grondwaterpeil daaraan geen schade kan doen. U hoort daar nog wel van.

Wanneer wij ouderen over vacantie praten denken we dus allereerst aan het weer. Voor jeugdiger Nederland is het begrip "examen" of "overgang" bijna onlosmakelijk aan "vacantie" verbonden. Van de eindexamens zijn deze weken de meeste al achter de rug. De scholieren uit de lagere klassen wachten in spanning op de jonge mensen, die na examen en vacantie een betrekking gaan zoeken. Door het rijk, de gemeenten en de particuliere bedrijven worden hun de verleidelijkste aanbiedingen gedaan; de advertentiepagina's van de dag- en weekbladen staan er vol mee. Een van de merkwaardigste verschijnselen is dat de kantoorbedienden schijnen te zijn uitgestorven. Als een groot of klein kantoor een of meer jongelieden bij zich naar binnen wil lokken vraagt het in een groot opgemaakte advertentie administratieve medewerkers(sters) of assistenten van een of andere hoge chef.

Tegen de achtergrond van die dure advertenties vol fraaie dure woorden moet men een rede zien als die van Prof. de Roos op de Vrije Universiteitsdagen, dit jaar in Deventer gehouden. Zijn referaat was waarschijnlijk het meest spectaculaire van de redevoeringen, welke de vrienden van de Vrije Universiteit op hun jaarlijkse toogdag beluisterden. Hij kwam namelijk tot de conclusie dat de bevolkingsstijging een gunstige factor is voor de toeneming van de welvaart, aangezien zij het reele inkomen per hoofd op de duur hoger doet worden. Volgens deze hoogleraar, die in staat is zijn stellingen overtuigend toe te lichten, brengt de duidelijke goddelijke opdracht van Gen.1 en 9 (weest vruchtbaar en wordt talrijk, vervult de aarde en onderwerpt haar) aan het menselijk geslacht bij vervulling een zegen in de vorm van betere voorziening met goederen en diensten mee.

★

Het politieke onderwerp van gesprek was in deze weken de voetbal toto (totalisator). Daarmee wordt bedoeld het na een bepaalde inzet raden naar een uitslag van te spelen voetbalwedstrijden. In de practijk, welke zich in ons land min of meer in strijd met de Loterijwet ontwikkeld heeft, gaat het zo, dat uit de inzetten hoge prijzen worden betaald aan degenen die de goede uitslag van te voren hebben opgegeven, of bijna de goede. Wat er overblijft wordt gebruikt voor het bevorderen van de sport; dus steun aan sportverenigingen enz. Principiele bezwaren tegen deze situatie waren ingebracht door de Protestante kerken, die in het gokspel een gevaar voor de geestelijke volksgezondheid zien. De Rooms-Katholiieken denken daar gemakkelijk over. En de socialisten vergeten al hun oude bezwaren tegen kapitalisme en kapitalisten als het er om gaat de mogelijkheid te openen met gokken kapitalen te verdienen.

De regering wenste de situatie rondom de voetbaltoto te wettigen door maar één voetbalpool toe te staan, een maximum-prijs te stellen (f 25.000) en een maximum-inzet (f 1.-), maar volgens een meerderheid in de Kamer ging ze daarmee niet ver genoeg. Amendementen waren ingediend om hoofdprijs en inzet vrij te laten.

Over deze kwestie had een deel van het volk zich nogal hevig opgewonden. Omdat de vier regeringspartijen er uiteenlopende opvattingen over hadden zaten er politieke risico's aan vast; een verbreken van de regeringssamenwerking leek niet helemaal onmogelijk. Vandaar dat voor het debat in de Kamer grote belangstelling bestond; gedeelten van de discussies werden door de radio uitgezonden. Maar gelukkig is alles zonder ongelukken afgelopen. De amendementen die onbeperkte prijzen mogelijk wilden maken werden door de minister onaanvaardbaar verklaard. Daarna deed hij een concessie door de hoofdprijs tot f 50.000 en de inzet tot f 2 te verhogen. In deze gewijzigde vorm heeft de meerderheid van de Kamer het wetsontwerp aanvaard.

Eigenlijk vormt dit wetsontwerp voor alle partijen een teleurstelling, zij het om uitlopende redenen. Een soort voldoening zal het voor velen zijn, dat door de aanvaarding een mogelijke oorzaak van politieke onenigheid is opgeruimd.

★

Behalve die van Prof. de Roos op de Vrije Universiteitsdagen heeft nog een andere professorale oratie in deze weken aandacht getrokken n.l. die, waarin dr. Oomen zijn ambt aanvaardde als hoogleraar in de voedingsleer aan de gemeentelijke universiteit van Amsterdam.

Prof. Oomen is het niet eens met de door Lord Boyd Orr gelanceerde mening, dat tweederde van de wereldbevolking honger lijdt. Op enkele percenten na komen de volwassenen overal ter wereld biologisch gesproken voldoende aan de kost, zo zei hij. Het grootste en meest universele gebrek door voeding is kwalitatief. Prof. Oomen gaf zijn mening te kennen dat men zeer door de gebreken in voeding kan lijden zonder honger te hebben. Weinig eiwit is het typische kenmerk van armelijke huishoudingen, ook in de tropen.

★

KORT NIEUWS

● Blijkens een mededeling van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft een Russische student via een Duitse medewerker pogingen gedaan zich in te dringen in de Binnenlandse Beveiligingsdienst. Hij is als spion over de grens gezet.

● In deze weken genoot ons land officieel bezoek van de president van Argentinie en diens echtgenote. Officieus logeert hier kroonprins Constantijn van Griekenland, als deelnemer aan zeilwedstrijden op het IJsselmeer. Hij is de gast van koningin Juliana en prins Bernhard op het paleis Soestdijk en gedurende een van de wedstrijden was prinses Irene gast op zijn boot. Ze assisteerde hem aan het roer.

● Overleden is, 76 jaar oud, Mr. Jaq. Dutilh, leider van de liberale fractie in de Rotterdamse raad, een Rotterdammer die zich voor zijn stad zeer verdienstelijk heeft gemaakt.

DISILLUSION

Below the velvet black
Of the clean, crispy sky
Lies silently the street.
The purity of snow
Has made it holy;
And the soft shine of light,
Shed by a stately lantern,
Creates a diamond studded carpet
Perfectly fitting the floor
Of an eternal lane.

I walk in solitude
Far removed from birth and death
In this pure lane of crystal.
My feet float me to a mansion
of gold — beyond description,
And in the doorway-arch
stands a heavenly friend
— pure white, and waiting.

Suddenly my feet stand still
as my vision leaves me.
— I have come to the end of the lane.
I am as bereaved.

Across the avenue
My home is beckoning me,
But it is dismal, dark, and earthly.

T. F. Willius

This poem describes very well the mood we all have experienced in life many times. The disillusion of the dreamer is its topic and many poets have been inspired by the snow just like T. F. Willius.

Often our daily life and daily abode just seem to be so earthly and dark. The normal things we do often lose the glamour of excitement and leave us depressed. The things we first enjoyed may become down to earth after a while.

The poet is not a prophet in this song. He just describes, he does not prescribe.

Of course, by way of prescription much could be said and should be said, but this is not the place to do so, I feel.

I only feel the poet should try once to help us to enjoy our daily routine also. Why does not the wall to wall-carpet of the snow frighten us with its coldness and the old worn-to-holes rug of the living-room inspire us by its cosiness? This is not meant to prescribe poets their way of getting material.

If you prescribe a certain course to a river, you canalize that stream, usually at the expense of its beauty.

In this poem also loneliness and holiness go together as is often the case in our dreaming. This is appearantly easier than the combination of the "communion of saints" and holiness. The community of saints is not identical with holy communion. Sanctification seems relatively easy as long as you are alone. I wonder if it is not so because the solitude does not correct our pride. But here too the easy way is not the best way. Maturity is not a characteristic of the dreamer.

But all this is said in connection with this poem, not about it. I think that in its kind it is a good one.

R. K.

De achtergrond van de relletjes in Japan

Een vooraanstaand Japanees Christen-zakenman heeft kortgeleden tegenover Christelijke leiders in Amerika verklaard, dat de ongeregeldheden in Tokio het resultaat waren van radicale veranderingen in het opvoedkundige systeem in Japan, het verbreken van het "gezins-centrum" en het falen van de Christelijke zending om de bevolking te bereiken met de boodschap van Christus.

Dit zijn de inzichten van Kiyoshi Togasaki, president van de invloedrijke "Japan Times" (een nationaal Japanees dagblad, uitgegeven in de Engelse taal). Togasaki, die in Amerika was om te helpen bij de voorbereiding van de wereldconferentie van de Rotary organisatie, waarvan hij een actief lid is, gaf een gedetailleerde achtergrond te zien van de in Juni door Communisten ontlokte ongeregeldheden als een protest tegen de sluiting van een Japanees-Amerikaans veiligheidsverbond.

"De tweede wereldoorlog heeft ons praktisch teruggebracht tot onze positie in 1853 toen Kapitein Perry onze havens opende voor de wereldhandel", zei Togasaki. "We stelden een nieuwe grondwet op; we verwierpen oorlog als een instrument van internationale politiek; we hebben de individuele persoon in het middelpunt gesteld inplaats van het gezin en we hebben de Japanese vrouwen bevrijd door hen toegang te verlenen tot sociale, zakelijke en culturele posities zoals zij die nimmer hadden genoten. De Amerikaanse soldaat gaf door zijn royale omgang met geld ons volk een proefje van hoge levensstandaards die ze soms wel maar soms ook niet konden verdragen.

"Ondertussen infiltreerden de Communisten de National Teachers' Union en rondom ons begon een generatie van jonge mensen op te groeien die weinig ontzag hadden voor gevestigde tradities.

Naar schatting 4 millioen arbeiders in Japan hebben geprotesteerd tegen het veiligheidsverdrag tussen de V.S. en Japan. Ongeveer 350.000 leden van het spoorwegpersoneel maakten het treinverkeer vrijwel onmogelijk.

Christelijke zendelingen, die van Generaal Douglas MacArthur de vrije teugel hadden gekregen, hebben de geestelijke leegte niet opgevuld, die ontstaan was door de culturele veranderingen en de achteruitgang van het Shintoisme na de oorlog.

"En zo hadden we in Juni op de straten van Tokio de ultra-linksen die tegen alles waren, de Communisten die tegen het Westen waren, de gewone burgers die een afschuw van atoomwapenen hebben en hen, die bevreesd waren voor een hernieuwing van het leger, dat ze verwachtten na de ondertekening van het Verdrag. En dan natuurlijk waren er nog de studenten die met de schare meeliepen omdat ze daarvoor door de Communisten betaald werden".

Als voorzitter van de raad van directeuren van de Internationale Christelijke Universiteit (met 800 studenten) te Tokio sinds de stichting ervan in 1949, benadrukte Togasaki de behoefte aan Christelijk onderwijs onder de intelligente toekomstige leiders van Japan, maar hij voegde er betekenisvol aan toe dat het Christendom ook de gewone man in de straat bereiken moet. "Hier is de Christelijke zending in gebreke gebleven", zo zei hij.

Behalve zijn functie met de Rotary dient Togasaki als adviseur van de Japan Bible Society, St. Luke's International Hospital in Japan (Episcopaals) en vele andere Christelijke ondernemingen. Hij behaalde in 1928 een graad aan de University of California te Berkeley en is de schoonzoon van de beroemde Japanese predikant Paul Kanamori.

Op een vraag naar de herrijzing van het Shintoisme in Japan antwoordde Togasaki dat deze godsdienst passief en formalistisch is in de benadering van anderen en dat het, naar zijn mening weinig opgang maakte. Hij zei echter, dat de regeringssubsidie voor Shinto heiligdommen weer was ingesteld.

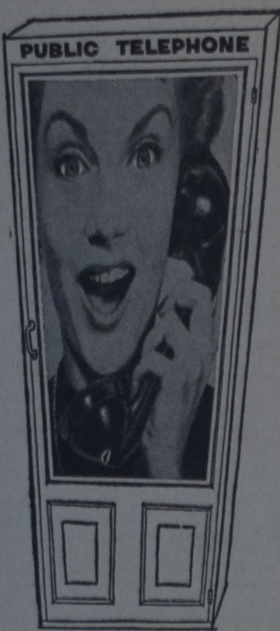
Canadezen telefoneren graag

Als U oordeelt naar de telefoongesprekken, zijn de Canadezen de meest spraakzame mensen ter wereld. Voor het zevende achtereenvolgende jaar neemt Canada de eerste plaats in onder alle landen wat betreft het aantal telefoongesprekken per persoon. In dit land gebruikt men gemiddeld de telefoon 511 keer per jaar, IJsland komt als tweede met 486 gesprekken, de Verenigde Staten met 472.

Door dit verlangen van de Canadezen om met elkaar te praten is het netwerk, dat van kust tot kust gaat, nu ver naar het afgelegen Noorden doorgetrokken, naar de plaats Frobisher Bay. Deze verwijderde buitenpost ligt op Baffin Island, dichtbij de poolcircel, ten Noorden van Hudson Bay en 1300 mijl van Ottawa, de hoofdstad van dit land. Hiervoor was Goose Bay, Labrador, dat 700 mijl dichterbij is, het verste punt, dat per telefoon bereikbaar was.

Frobisher Bay heeft nu ongeveer 200 telefoontoestellen in gebruik. Er wonen circa twee duizend mensen in het gebied van Frobisher Bay, van wie velen werkzaam zijn bij de aanleg van belangrijke projecten. Deze nederzetting heeft een vliegveld, dat een basis is om benzine bij te vullen voor verkeersroutes, die over de pool gaan en gebruikt worden door luchtlijnen van Canada, de Verenigde Staten en Europa op hun weg naar en van Europa. De startbanen worden vergroot om het in de naaste toekomst voor straalvliegtuigen mogelijk te maken er te landen.

Om het telefoonschakelbord te maken en de nodige kabelverbindingen in dit afgelegen oord te leggen moest het materiaal aan het eind van Augustus over zee aangevoerd worden. Werkploegen om het project uit te voeren haastten zich om het te voltooien, voordat de bittere kou inzette.

Verbetering van de communicatie-faciliteiten was nodig voor Frobisher Bay, omdat men verwacht, dat het mettertijd als bedrijfscentrum van een uitgebreide mijnindustrie dienst zal doen. Baffin Island is rijk aan delfstoffen, die in het stadium van onderzoek en ontwikkeling zijn. Ook een centrum om Eskimo's in de maatschappij te herplaatsen is van regeringswege in de streek opgericht door het Department of Northern Affairs. Er zijn plannen gemaakt voor een plaats, die enige honderden familie's kan herbergen. De Eskimo nederzetting in de streek heet Italuit. Hier zijn reeds vijftien telefoontoestellen geinstalleerd.

Met de voltooiing van deze Noordelijke verbinding neemt Canada de derde plaats in de wereld in wat betreft het aantal telefoontoestellen per persoon, dertig voor iedere honderd mensen van de bevolking. Slechts in de Verenigde Staten en Zweden ligt de verhouding een beetje hoger. Er zijn hier nu 5.123.000 telefoontoestellen in gebruik. Montreal staat aan het hoofd met 627.773, Toronto is nummer twee met 492.773, Vancouver nummer drie met 229.524. New York overtreft natuurlijk alle andere steden in het aantal telefoontoestellen, en daarna London. Alles bij elkaar zijn er 125.000.000 telefoontoestellen in de wereld. (C.S.)

Eskimo Parkas worden populair

(Canadian Scene) - Parkas door Eskimo's gemaakt, maar ontworpen naar grondpatronen verstrekt door een door de regering gesteund programma voor beroepstraining voor Eskimo's te Aklavik, North West Territories, vormen een extra bron van inkomsten voor Eskimo weduwen of vrouwen met grote gezinnen.

"De Eskimo vrouwen maken nog altijd hun eigen parka"s", zegt Ernie Letour, hun leidster die vroeger een bontwerkster te Montreal en Edmonton was, "maar ze hebben eerbied voor de onze. We hebben degenen, die in ons plan werkzaam zijn een betere manier geleerd om huiden te knippen, aan elkaar te zetten en te naaien — ook het gebruik van speciale methodes om het bont te behandelen."

Het hele trainingsprogramma, dat speciaal aan de inheemse bevolking verstrekt wordt, werkt op een niet op winst berekende basis, en degenen, die er werken en opgeleid worden (ongeveer 15 in het geheel) krijgen toelagen, die hoger zijn dan enig loon, dat ooit in de delta van de Mackenzie River aan de inheemse bevolking betaald werd. De werkuren zijn zo geregeld, dat het de daar werkende vrouwen goed uitkomt — van 9 tot 12 a.m. en 1.30 tot 5 p.m. Zo nodig brengen sommige moeders hun kinderen, die nog niet naar school gaan, met zich mee naar het werk.

Voordat zij onderricht hadden ontvangen, nam het de Eskimo vrouwen twee maanden om een bontparka te maken. Nu zij geheel opgeleid zijn, kunnen ze een veel beter kledingstuk in drie dagen afleveren. De vraag naar deze speciaal ontworpen parka's is plaatselijk zo groot, dat er niet één in voorraad is. Met verdere uitbreiding van het programma hoopt men, dat een soort fabrieksproductie-systeem kan worden begonnen en dat de vachten, die nu naar Winnipeg moeten worden gestuurd om gelooid te worden, in de toekomst in een kleine leerlooierij bewerkt kunnen worden, die opgericht zal worden in Aklavik.

Bisambont wordt het meest gevraagd voor parka's en wolfs- en wolverinebont wordt gebruikt om ze mee af te zetten. De onderneming brengt ook een goede sortering handschoenen, mukluks (laarzen) en pantoffels op de markt. »Deze laatste worden gewoonlijk met borduurwerk versierd, een Indiaanse noot, die er aan gegeven wordt door tuberculoze-patiënten in de Anglicaanse en Rooms-Kathilieke ziekenhuizen in Aklavik. De parka's echter leveren het meeste op; de parka's voor volwassenen worden voor $150 verkocht, die voor kinderen kosten minder.

Behalve de parka's maken de Eskimo vrouwen nu ook bisam-jasjes van een goed model, die verkocht worden voor $120 tot $250, hoofdzakelijk aan onderwijzers en verpleegsters in de streek, evenals

aan de enkele bezoeker, die soms in de North West Territories komt.

De Eskimo vrouwen echter, die in dit plan werken en opgeleid worden, staan op hun vacantie in Juli, wanneer het het walvisseizoen in het poolgebied is. Alle extra hulp is dan nodig en de vrouwen bemannen de zware vissersboten om de vangst thuis te brengen. Waar zou men, behalve in het poolgebied, bontwerkers vinden, die op de walvisvangst gaan voor een verzetje?

BENOEMING AMBASSADEUR

De benoeming van Mr. A. H. J. Lovink als opvolger van Mr. Von Balluseck in de positie van Nederlands Ambassadeur te Ottawa is binnenkort te verwachten. De heer Lovink is een oude bekende in Canada; hij was hier Nederlands Ambassadeur van 1950 tot 1957, waarna hij de Ambassadepost in Canberra, Australie bezette. Voor 1950 is de heer Lovink Ambassadeur van Nederland geweest in Chungking en Moskou.

Gerepatrieerden naar Amerika

Tot nu toe zijn ongeveer 15.000 uit Indonesië gerepatrieerde Nederlanders als immigranten toegelaten tot de Ver. Staten van Amerika. Het Regerings-secretariaat voor Emigratie te Den Haag heeft nu bekend gemaakt, dat verwacht wordt, dat President Eisenhower een wet zal ondertekenen, waardoor aan een nieuwe groep Nederlanders toegang tot de Ver. Staten zal worden verleend.

De verlenging van deze emigratie-overeenkomst, die bekend is als de Pastore-Walter Act is volgens het Secretariaat te danken aan de gunstige resultaten van de emigratie van de eerste groep.

Zowel economisch als sociaal is de integratie van de 15.000 Nederlandse gerepatrieerden in Amerika een succes geworden.

Het nieuwe programma is van toepassing voor hen, die gedurende de periode van 1 Januari 1949 tot 2 September 1958 in Nederland aankwamen vanuit Indonesië en betreft ongeveer 10.000 personen, aldus meldt de Nederlandse Ambassade te Ottawa.

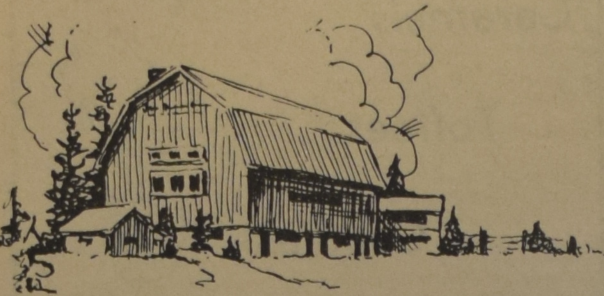
STUDENTS DEMONSTRATE INDIAN LIFE

Students in the University of Western Ontario's 11th annual summer course in Indian archeology, directed by Professor Wilfred Jury, lived like Indians to demonstrate Huron Indian life. The site was authentic — Midland's replica of village. Feature of the course is the unearthing of artifacts. Above "Indians" whoop it up as Prof. Jury is burned at the stake.

UNIONVILLE

Dit is een kleine plaats in Ontario aan highway 7 pal ten Noorden van Toronto: bekend als conferentieoord, omdat Mrs. Madson's Cherry Hill Farm daar gevestigd is. In de gebouwen van die Farm is inderdaad unieke gelegenheid, conferentie te houden.

De voorbereidingen voor een grootse Studie conferentie zijn in volle gang. De data zijn Dinsdag 30, Woensdag 31 Augustus en Donderdag 1 September. De Association for Reformed Scientific Studies heeft deze tweede conferentie belegd, om daar bijeen te brengen onze studenten, die aan Openbare Universiteiten studeren, om hen daar iets te doen zien van wetenschapsbeoefening bij het licht van Gods Woord. Dit is vooralsnog het enige wat we voor dat groeiend aantal onzer studenten kunnen doen. Verleden jaar heeft de eerste conferentie bewezen hoe intens belangrijk en bezielend dat is. Het is dan ook niet te verwonderen dat op dit ogenblik reeds meerdere tientallen van hen hebben ingeschreven. Maar bovendien zijn allen welkom, die een high school diploma bezitten, waaronder b.v. ook predikanten en teachers en bepaalde zakenmensen behoren, om van dokters en advocaten, van wie we er nog maar zo weinig hebben, maar te zwijgen. Die alle zijn hartelijk welkom. Drie geleerden van naam komen daar spreken: Prof. W. Stanford Reid, Professor in de Geschiedenis te Montreal over het onderwerp "Absolute Truth and the Relativities of History", Prof. Dr. H. Evan Runner, Professor in de Wijsbegeerte te Grand Rapids over "Scientific and Pre-scientific" in de eerste, "Sphere Sovereignty" in de tweede en "Groen van Prinsterer and the fundamental Political need of the West" in de derde lezing, en Prof. S. U. Zuidema, Professor in de Wijsbegeerte te Amsterdam over "A Christian Critique of Pragmatism and Existentialism". Elk van de drie houdt elke dag 1 lezing. Er is ruim tijd voor bespreking, waarbij de studenten de absolute voorrang hebben. Bovendien wordt er tijd gegeven en is er ruime gelegenheid voor ontspanning in sport en spel. De kosten voor de drie dagen zijn $10.— voor studenten en $15.— voor anderen. Inschrijvingen, waarbij beroep moet worden aangegeven worden ingewacht door Mr. Peter Speelman, 7 Lippincott St. E., Weston, Ont.

Op de Conferentie volgt een uitgebreide tournee van Prof. Zuidema, waarbij vele plaatsen in Canada en de States worden bezocht. In een volgend nummer kunnen waarschijnlijk bijzonderheden daarvan worden gegeven. Vandaag alleen, dat Prof. Zuidema in Toronto komt spreken op de ALL ONTARIO RALLY (vervolg op de andere jaren gehouden School Rallies) op Zaterdag 17 September.

Dit alles verkeert nog in het stadium der plannen. Laten we hopen en bidden dat het onder Gods zegen tot rijke en bemoedigende werkelijkheid mag worden.

F. Guillaume

Bij de verschijning van het laatste deel der KORTE VERKLARINGEN

☆

HET BOEK JOB

Opnieuw uit de grondtekst
vertaald en verklaard door
Prof. Dr. J. H. Kroeze
Prijs gebonden f 8.75
Uitgave J. H. Kok N.V. Kampen.

☆

Dit is het deeltje in de bekende serie "De Korte Verklaring der Heilige Schrift", waarop we het langst hebben moeten wachten; om precies te wezen, bijna 40 jaar lang, want in April 1922 verscheen het eerste deel. Maar nu is de serie dan compleet in liefst 61 delen, nu ook "het boek Job" verschenen is. Dit is een hartelijke gelukwens waard aan de uitgever. Maar wij als lezers en gebruikers van deze boeken zijn niet minder geluk te wensen. Wat leek het in 1922 een bijna onafzienbare taak! "Jesaja I" verscheen, van de hand van Prof. Dr. J. Ridderbos en spoedig kwamen enkele andere delen van de pers. Weten de ouderen onder ons nog, dat we voor Bijbelstudie Dächsel hadden en Stock Renkema en VanAndel? Wat was dat een echt je maar zien te behelpen. Toen dit plan van de Korte Verklaring bekend werd, was iedereen dolblij, stel je voor, dat er op **ieder** bijbelboek een verklaring zou komen! dat we systematisch de Bijbel zouden kunnen gaan bestuderen! Tegelijk dachten velen: zou er wat van komen? zou het niet bij enkele deeltjes blijven? Maar men heeft doorgezet. Eerste klas geleerden hebben zich er aan gegeven, jaren en jaren aan de voorstudie besteed en de vruchten bleven niet uit. Wie zich van begin af geabonneerd had, zag de rij van keurige zwarte bandjes groeien in de kast: ze werden meegenomen naar de verenigingen, maar bij diepere vragen naar teksten over hetzelfde onderwerp in andere boeken moest gezegd worden: nee, daarover hebben we de Korte Verklaring nog niet. En nu is er denk ik maar een heel enkele boekenkast zo breed, dat alle 61 deeltjes op één plank naast elkaar kunnen staan. Wat een grote zegen van God, dat Hij de voltooiing van dit werk heeft mogelijk gemaakt! Laten we er ook hier in Canada toch veel gebruik van maken!

Er is aan dit laatste deel van de serie nog een andere bijzonderheid. Het is door een buitenlandse geleerde geschreven: door Prof. Kroeze, hoogleraar aan de "Potchefstroomse Universiteit vir Christelike Hoër Onderwys". De afspraak, dat hij het boek Job zou behandelen was in 1943 juist gemaakt. Mee daarom is het waarschijnlijk zo buitengewoon goed geworden. Lest best, zegt men immers? Nu, dit is een prachtig boek. Ieder bijbellezer weet wel enigszins hoe moeilijk dit bijbelboek is, maar de schrijver gaat voor geen enkele moeilijkheid uit de weg: met zorg, met grote nauwkeurigheid wordt elk probleem behandeld op een wijze, dat ook mensen die geen wetenschappelijke opleiding hebben genoten het volkomen kunnen volgen. Wie het boek gebruiken gaat, moet vooral de inleiding niet overslaan. Daarin behandelt Prof. Kroeze achtereenvolgens de inhoud, de auteur, de ontstaanstijd, de samenstelling, de strekking, de historiciteit, de aard en de vorm van het boek Job, waaraan hij een heel bijzonder aanhangsel toevoegt over de figuur van Job in de kunst. Kunstkenners kunnen hier hun hart ophalen en zullen, als ik me niet vergis, menige verrassende ontdekking doen.

Bijzonder aantrekkelijk en overtuigend is de wijze waarop de schrijver aantoont dat het boek Job het boek van de souvereiniteit Gods is. Hij beweert dat niet alleen, hij bewijst het, hij motiveert het, keer op keer laat hij dat zien, hij hamert het er bij zijn lezers in, want inderdaad, meer dan het probleem van het menselijk lijden, meer dan de strijd die satan voert om God te onttronen, staat groots en majestueus dat in het centrum van het hele boek, dat God souverein is: "het wezen der religie is aanbidding Gods, aanbidding van de SOUVEREINE, altijd en overal, op aarde en in de hemel, voor de zondeval en na de zondeval — zelfs als men in afschuwelijke ziekte veracht en vereenzaamd in het stof gezeten is. Dit heeft Job betoond!" (pag. 286).

Zoudt U antwoord hebben op de vraag wat we aan moeten met de waarheid en betrouwbaarheid van het boek Job, terwijl er zoveel woorden van mensen in staan, die blijkens Gods eigen oordeel aan het eind volkomen fout waren, en bovendien allerlei opmerkingen van de duivel? Prof. Kroeze meent dat we niet te snel oordelen moeten, temeer niet, daar Paulus in 1 Cor. 3:19 een woord van Elifaz aanhaalt (Job 5:13) om zijn betoog te staven, waarmee dat woord van Elifaz dus geijkt is als waar en goed. Ook deze kwestie wordt helemaal niet in een handomdraaien afgedaan, maar ge ontvangt ook daarover wijze en goed gefundeerde voorlichting.

Het is vanaf 1922 de Korte Verklaring eigen geweest dat in elk deel een nieuwe vertaling van de tekst gegeven wordt. Dat was in de tijd dat we nog alleen de Statenvertaling hadden heel belangrijk, maar toen de nieuwe vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap uitkwam, bleek die methode toch nog wenselijk te zijn. Men kan althans door bestudering van dit laatste deel ook de nieuwe Bijbelvertaling beter leren verstaan. In Job 18:19 staat: "Hij zal telg noch spruit hebben onder zijn volk", maar Prof. Kroeze vertaalt: "Hij heeft kind noch kraai in zijn stam". Dat is wel vrijer vertaald, eenvoudig met een echt hollandse zegswijze, maar het treft op die manier toch scherper. Een ander voorbeeld vind ik in Job 28, het bekende en aangrijpende hoofdstuk over de wijsheid. De bijbel zegt in vers 13: "De sterveling kent haar waarde niet". Prof. Kroeze vertaalt wat raadselachtig: "Niet kent de mens haar laag".

Al ben ik blij dat het zo niet in de bijbel staat, is het toch belangrijk hier te leren dat het woordje "waarde" eigenlijk "laag" betekent, zoals er in de bodem lagen steenkool en lagen mineralen zijn. De tekst bedoelt dus te zeggen dat er in het mensenleven nergens zo'n laag wijsheid te vinden is.

Maar hierbij moet ik het nu laten. Genoeg om U te laten weten, dat de lezing en bestudering van dit boek een vreugde is. God gedenkt Zijn volk met zo'n hulpbron om Zijn Woord te verstaan. Het wordt hoog tijd dat we onze dollars ook gaan besteden aan de vorming van een huisbibliotheekje. Vergeet daarbij dit voortreffelijk deeltje van de Korte Verklaring niet.

F. Guillaume

Leeke-dichten

Vluchtelingetjes

ogen, de van wanhoop grote ogen
die willen schreeuwen, omdat ze dorstig zijn.
die willen weten waarom de vrije hemelbogen
niet over 't eigen land gespannen zijn.

ogen die vragen, smeken, bidden
om antwoord op een onuitgesproken vraag.
kinderen die, met Christus in hun midden,
de wereld dienen, op een lege maag . . . .

of kinderen die al zo lang hebben moeten wachten
dat het vertrouwen volkomen al is uitgeblust.
ogen die alleen nog maar verachten,
en in doffe wanhoop haten al wat vrij is en in rust.

achter hekken en barakken vloeien kindertranen
en trilt een lipje, dat zo lang reeds trilt van pijn.
omdat wij veel te veel nog rusten kraaien rode hanen
en huilen pasgeboor'nen om 't kind van een vluchteling
te moeten zijn.

antoinette winkelman

In deze rubriek geven wij af en toe een plaatsje aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog stellen, zullen de inzendingen toch aan bepaalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord, we are happy to announce the arrival of our chosen daughter

JUDITH - MARGARET

8 months

a sister for Jimmie.

Ben and Jane Malda

R.R. # 2, Wingham, Ont.

Engaged:

TRUUS TENPAS
and
KLAAS A. DEVRIES

July 30, 1960

Bluevale, R.R. 2, Ont.

Brussels, R.R. 5, Ont.

Mr. and Mrs. A. Mulder wish to announce the marriage of their daughter

JANE
to
Mr. JOHN DE JONG

on Saturday, the 6th of August at 3 o'clock in the Rehoboth Chr. Reformed Church of Bowmanville, Ont.

Rev. J. van Harmelen officiating.

Met dank aan de Here hopen wij met onze ouders en grootouders

DIRK KAT
en
JANNETJE NIEUWENHUIZEN

op Dinsdag, 2 Aug. 1960 de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk traden.
Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen

Adriaan en Annie van Gameren (Evelyn en Ricky)
Bertus en Janny Langendoen (Coreen, Jennifer en Brian)
Andre en Evelyn Michels (Danny)
Kees, Nelly, Joanne en Willy.

71 Queen Street,
St. Catharines, Ont.

Gelegenheid tot feliciteren 2 Aug. van 7 — 8.30 P.M. St. Dennis Hall 67 Russul Ave.

Experienced young

DUTCH BAKER

wants to change his job.
Bread and Pastry

K. KELDER 12 Philpark
St. Catharines
Phone W.E. 5-6145

---

300 Acre dairy farm

met melk contract, 8 kamer best huis, 4 slaapkamers, badkamer, vrij gas, grote barn, varkenshok, machineschuur, kippenhok, vee en machinerien, 2 tractors, bulkcooler ENZ ENZ.
Nog een huis en barn, maar het huis is niet klaar, het land is in een block. Melkcontract is niet hoog.
Vraagprijs voor de farm is $45.5000.00 met $14000.00 down.
Eigenaar wil ook wel 200 acre verkopen met vee en machinerien voor $36000.00 met $11000.00 down.

100 acre dairy farm,

geen melk contract. 4 mijl van Jarvis en Hagersville.
Best huis en barn. Huis heeft alle gemakken. 18 Stanchions in barn met water. 14 stuks vee, 50 schapen, tractor, side delivery rake, power mower, ENZ. ENZ.
Vraagprijs is $22000.00 met $10000.00 down.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Op 24 Juli 1960 mochten wij met onze ouders en grootouders

WILLEM SCHINKEL
en
ANNA MARIA SCHINKEL—JONKERS

de dag herdenken dat zij voor 30 jaar in het huwelijk traden.
Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen

Jack — Rose
Bob — Eva
Tiny — Bill
Gerda — John
Jerry
Mary en Henry
Audrey
Bill
David
en 7 kleinkinderen

Renfrew, Ont.
R.R. # 5.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders

DERK BLAAK
en
AALTJE FEENSTRA

op 2 Augustus a.s. hun vijf en twintig jarige echtvereniging te herdenken.

Andy en Irene
Wilt en Fre
Jan
Ina
Grace
Jetty
Ike
Wiesje
Thea
Bram
Oege.

London, Ont.
496 St. James St.

H. VAN PELT'S
Religious Bookstore

717 Talbot St. St. Thomas, Ont.

Berkouwer. — The Triumph of Grace in the Theology of Karl Barth $4.95
idem Divine Election $4.50
idem Faith and Perseverance $4.—
idem The Person of Christ $4.—
idem General Revelation $4.—
idem The Providence of God $3.50
idem Faith and Justification $3.—
idem Faith and Sanctification $3.—

Also available in Dutch!!

Maandag 25 Juli was de dag, waarop wij met onze ouders

TRYNCO LINKER
en
JANTJE LINKER—VAN DER VEEN

hun 35-jarige echtvereniging mochten gedenken.
Dat de Here onze ouders nog vele jaren voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van hun kinderen en kleinkinderen.

Dien en Dick VanKampen
Harry en Marie Linker
Klaas en Patsy Linker
Jannie en Dick DeRuiter
Jan en Helen Linker
Ann en Jack Feddema
Jo - Ann en Tom Abma
Bart en Tina Linker
Henk
en 13 kleinkinderen.

Rapley Street,
Strathroy, Ont.

De Here heeft plotseling tot zich genomen na een kortstondige ziekte ons aller lieveling

HENK

op de jeugdige leeftijd van 4½ jaar.

J. Jaspers Fayer
F. Jaspers Fayer-Koerssen
Julia
Anneke
Evelyn

Bowmanville, 9 Juni 1960.
R.R. 4, Ont.

The Ladies Society
"FORWARD IN FAITH"
of the Chr. Ref. Church of Bowmanville, Ont. wishes to express its sincere sympathy to the parents of

HENK FAYER

who died suddenly on July 9th at the age of four and a half .
"Suffer the little children to come unto me, for of such is the Kingdom of God".
May our God and heavenly Father graciously comfort the Fayer family.

Mrs. F. Groen, Pres.
Mrs. R. Dijkstra, Sec'y.

For rent:

MIXED FARM

50 acres or more
5 miles from City

Good house, barn and machinery available.

W. LAMMERS
271 Church Road,
St. Catharines, Ont.

WANTED:

Married man on dairy farm. Holstein herd. Separate modern living accomodation for small family. Wages $200.00 a month. Yearly employment. Don't need to apply if not experienced in dairying and general farm work. Write to

S. YSSELSTEIN
R.R. # 1 Meadowvale, Ont or phone Brampton GL 1-3441

Lonka

Caramels

Toffees

Candies

Lonka . . .

een ander woord
voor lekker

Imported by: TOP'S IMPORTING
1546 MAIN ST. WEST
HAMILTON, ONTARIO
Sole Agent for the Maritimes:
Mr. J. Drost, R.R. 3, Keswick, New Brunswick.

Wanted:

To fill the position of a

MANAGER-BOOKKEEPER

of the Neerlandia Co-op Assn't Ltd. General Store at Neerlandia.
Applicant of Chr. Reformed persuasion preferable.

Board of Neerlandia Co-op Assn't Ltd.,
Secr. Charlie Baker.

KOMT U EENS KIJKEN?

Wij openen een

Supertest Gasstation

A. s. 1 Aug. Highway 122
OAKVILLE, ONT.

Vakkundige reparaties.
Lubrication, Tires, Gas, Batteries, enz.

Wij geven U goede en vlugge service tegen redelijke prijzen.
Lessee Stanley Antonides

HURRY HURRY HURRY

TUINDERS BEDRIJF

35000

voet onder glas, nieuw gebouwd 4 slaapkamer bungalow in steen, grote werkhuizen met kantoor en koelkast, alle gereedschappen en alles in goede staat van onderhoud, prijs

$55.000

met minstens $12000 handgeld. Contact:

MEDARD VERDEGEN 3 Benson Drive. Ph. W.E. 4-1948
ST. CATHARINES
S. D. COSTEN & CO. 24 KING ST. Ph. M.U. 5-5447

EEN VAN DE BESTE DAIRY-FARMS IN HET OSHAWA-DISTRICT

200 Acres, 190 Acres bewerkbaar, 3 zijden langs paved en gravelroads clay-loam, zeer productief land, creek, 3 geverfde barns met hydro en waterbowls, hoofdbarn met gutter-cleaner, stalen implementshed, 2 cement-slab silos. Bulkcooler 36 cans, melkmachine. Melkcontract 12 cans. Melkcheque 1959 ruim $18.000.

Buitengewoon goed onderhouden natuursteen huis met moderne keuken, furnace, badkamer, hardwood en tile vloeren, alum. storms en screens. Geen reparaties of verbeteringen nodig. De vraagprijs is $60.000 met zeer redelijk down-payment.

J. J. VAN HERWERDEN, REALTOR
741 KING STREET E, OSHAWA (ONT.) RA 3-4471

P.S. Behalve deze farm hebben we nog een groot aantal andere farms en huizen te koop.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee

Telephone (collect)

Ancaster MI 8-3939

GEORGE LUNSHOF

Real Estate

JOHN STRUIK

CH 6-3998 24 hours service

Representing:
KEN WILES LTD.
1190 Weston Rd.
TORONTO RO 2-1191

UITSTEKENDE BOERDERIJ TE KOOP

Dit bedrijf is gelegen in touristen gebied, niet ver van Fort Erie. 2 grote barns, 2 silo's, ruime machineschuur, kippenschuren, garage, en andere bijgebouwen. Het huis heeft 13 kamers en is voorzien van centrale verwarming, badkamer, heet en koud stromend water en basement; kan door twee gezinnen worden bewoond.

De grootste barn heeft 36 stanchions met waterbowls en biedt verder ruimte voor 40 stuks jong vee. In de koop is begrepen 56 stuks vee van prima kwaliteit. Het machinepark bestaat uit drie tractors, disc, harrow, springtooth harrow, 3 wagens, manurespreader, 3 ploegen, packer, seed drill, power mower, side rake, dump rake, baler, combine, corn planter, manure loader, elevator, harvester with blower, milk cooler, binder en melk machines. Het melk contract is open; iedere hoeveelheid melk wordt door de dairy geaccepteerd. Het land is van uitstekende kwaliteit.

Prijs $65.000.—; gevraagd downpayment $15.000.—.
Hypotheek beschikbaar van $50.000.— tegen 6% met gemakkelijke betalingsvoorwaarden. Dit is een uitstekend bedrijf voor een vakman-farmer. Vraag nadere inlichtingen ook ten aanzien van de mogelijkheid van aanvullende financiering van Uw downpayment.

KRAAY AND SCHRIEL, REALTORS
29¼ KING STREET, ST. CATHARINES
Tel. WE 4-1813 of WE 4-1563

---

125 acre dairy farm te koop

Gelegen aan highway 20, dicht bij Chr. Ref. Church en Chr. School. Water en hydro in 7 rooms huis. Melkcontract, melkmachines, milk bulk, implements, 16 koeien, 5 heifers. Vraagprijs $36.000.—. Redelijk downpayment.

STEWART BRUINSMA
LO 3-8807, Beamsville, Ont.
representing

A. S. Kimberley Ltd.

Real Estate and Business Broker
140 Church Street, St. Catharines
MU 4-7428

Holland Construction Co.

Wolverton Rd. Phone
GRIMSBY, R.R. I WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Edmonton (I), Alta., W.C. Boelkins te Grand Rapids, Mich.

te Red Deer, Alta., W. Heynen te Anchorage, Alaska.

te Renfrew, Ont., Cand. L. Vander Heide te Collingwood, Ont.

te Collingwood, Ont., Cand. L. Vander Heide te Collingwood, Ont.

te Ottawa, Ont., W.D. Buursma te Munster, Ind.

te Truro, N.S., Cand. J. Nederhood te Melbourne, Fla.

te Iron Springs, Alta., Cand. L. Vander Heidė te Collingwood, Ont.

Tweetal te Hamilton, Ont., Dr. P.Y. De Jong te Pella, Iowa en J. T. Holwerda te Bellflower, Calif.

Bedankt voor Beverley, Alta., H. A. Venema te Toronto, Ont.

voor Jarvis, Ont., L. Mulder te Fort William, Ont.

Aangenomen naar Bowness-Montgomery, Alta., C. Padmos te Geesteren, Nederland.

REF. CHURCH

Beroepen te Chatham, Ont., en te St. Catharines, Ont., Wm. Vanden Berg te Matlock, Iowa.

Bedankt voor Edmonton (I) Alta., H.J. Aberson te Artesia, Col.

voor Archer, Iowa, H.E. Franken te Winnipeg, Man.

Bevestiging Rev. P. v. Egmond

Wellandport, Ont — Na ongeveer één jaar vacant te zijn geweest, werd de Riverside Christian Reformed Church te Wellandport verblijd door de overkomst van Rev. P. van Egmond van Iron Springs, Alta.

Op Maandag 4 Juli j.l. vond de eerste ontmoeting plaats van Rev. en Mrs. P van Egmond met de kerkeraadsleden en hun vrouwen.

De bevestiging vond plaats op Woensdag 6 Juli in het kerkgebouw door de consulent Rev. W. van Dijk te Ancaster, Ont. De preek werd gebracht door Rev. A. Persenaire te Dundas, Ont. Rev. v. Egmond werd toegesproken door Rev. J. Geuzebroek te Barrie, Ont. De gemeente werd toegesproken door Rev. L. Tamminga te Smithers, B.C. Een woord van welkom werd gericht tot Rev. P. van Egmond door Mr. C Lambert, Reeve of Wainfleet-township. De zegen werd uitgesproken door Rev. P. van Egmond.

Op Zondagmorgen 10 Juli hield de nieuwe pastor zijn intrede-preek naar aanleiding van 2 Cor. 4:5; "For we preach not ourselves, but Christ Jesus the Lord; and ourselves your servants for Jesus' sake". De nadruk moet steeds vallen op het evangelie, en niet op de predikant, aldus Rev. van Egmond. Na de dienst werd een woord van welkom gesproken tot de fam. van Egmond, namens kerkeraad en gemeente door een kerkeraadslid.

Op Maandag 11 Juli was er een ontmoetingsgelegenheid voor de gemeente. Rev. en Mrs. van Egmond werden in woord en beeld bekend gemaakt met hun nieuwe gemeente. De gezellige avond stond onder leiding van Mr. J. Colijn. Aan het slot dankte Rev. van Egmond namens kerkeraad en gemeente Rev. W. van Dijk voor de werkzaamheden als consulent verricht. Als blijk van waardering werd een enveloppe met inhoud aangeboden. Rev. W. van Dijk antwoordde met enkele passende woorden en wenste ons Gods zegen toe voor de toekomst.

De zeer goed bezochte vergadering werd gesloten met dankgebed door Rev. van Egmond.

De Kerkeraad

EEN FEDERALE RAAD VAN GEREFORMEERDE KERKEN IN AUSTRALIE

De plannen om te komen tot een Federale Raad van Gereformeerde Kerken in Australië beginnen vaster vorm aan te nemen. Op de laatste synode van de Presbyterian Church of Eastern Australia (dikwijls Free Presbyterians genoemd) waren ook enkele predikanten van de Reformed Churches of Australia aanwezig, tesamen met Professor A. Barkley en Ds. W.R. McEwen van de Reformed Presbyterian Church of Australia.

Deze heren vergaderden met een commissie, die door de synode van de Free Presbyterians was benoemd, en besloten de volgende aanbevelingen te doen aan de kerken:

1. dat een "Federale Raad van Kerken, die het Gereformeerde geloof vasthouden" wordt georganiseerd.
2. dat aan de betreffende commissie van de Gereformeerde Oecumenische Synode wordt gevraagd deze Raad te erkennen als "de Regionale Raad van de Gereformeerde Oecumenische Synode in Australasia".
3. dat iedere deelnemende kerk drie vertegenwoordigers benoemt, waarvan één predikant moet zijn. Een quorum bestaat uit één gedelegeerde van iedere deelnemende kerk.
4. dat de constitutie van de Gereformeerde Oecumenische Synode voorlopig wordt aanvaard.
5. dat de Federale Raad jaarlijks samenkomt, indien dit enigszins mogelijk is, om zaken die het Gereformeerde geloof raken, te overwegen en te doen wat gedaan moet worden,
6. dat de predikanten W.R. McEwen, A. Barkley en J.F.H. van der Blom worden aangewezen om een verklaring op te stellen over de Zuid-Afrikaanse situatie in antwoord op artikelen in de pers, die verband leggen tussen de Zuid-Afrikaanse rassen-politiek en het Calvinisme.
7. dat door publicaties, publieke samenkomsten en andere passende middelen het gereformeerde geloof in Australië wordt verbreid en verdedigd.

De bedoeling is dat de commissie opnieuw zal samenkomen op 28 maart 1961 en dat op de avond van die dag een openbare samenkomst zal worden georganiseerd in St. George's Free Church, Sydney.

ALGEMEEN KERKELIJKE BUREAU UTRECHT

Het Algemeen Kerkelijk Bureau te Utrecht ontvangt nog steeds veel poststukken op het oude adres: Koningslaan 35 te Utrecht. Deze kwamen toch wel op het A.K.B. terecht, doordat de heer Learnoes op dat adres woonde.

Nu deze verhuisd is naar **KOUWERPLANSOEN 60 te Utrecht** moet alle correspondentie voor het A.K.B. gericht worden aan **WILHELMINAPARK 2 TE UTRECHT.**

DE JODEN IN RUSLAND

EEN VOLK WORDT AFGESCHREVEN

De valse opmerkingen van Chroestsjew over de Joden ("sommige van de vrouwen van onze ambtenaren zijn Joods") — op de identiteitsbewijzen van ongeveer 3.000.000 Russen is het woord "Jood" gestempeld — wijzen er op dat er Joden in Rusland zijn, maar officieel zou Rusland evengoed volkomen "Judenrein" kunnen zijn.

Zijn officiële publicaties hebben de rol, die door Joden gespeeld is in culturele, medische, industriële, sociale en andere kringen van het Sovjet leven, uitgewist. Volgens de laatste statistieken van de Sovjet waren er geen Joodse helden onder de strijders van het Rode Leger. De namen van de Joodse strijders, die vroeger gepubliceerd zijn omdat ze de order van "Held van de Sovjet Unie" hadden ontvangen — onder de verschillende nationaliteiten, die in dit verband werden genoemd, namen de Joden de derde plaats in — zijn nu weggelaten. In 1944 vermeldde het Joodse Anti-Fascistische Comité in Moskou, dat later door de Sovjet autoriteiten werd gelikwideerd, 3517 helden uit de Sovjet Unie. Eén vierde daarvan waren Joden. Officiële politieke literatuur vermeldt meer dan 20 verschillende nationaliteiten in de Sovjet Unie, waaruit helden zijn voortgekomen, maar noemt de Joden in het geheel niet.

Dat er een positief anti-semitische beweging in Sovjet Rusland is, niet een die meent dat vernietiging alleen maar mogelijk is door ouderwetse progroms, is volkomen duidelijk door deze boosaardig in het oog springende methode van "afschrijven" — het her-schrijven van de geschiedenis, waarbij ongeveer 3.000.000 eigen Russische landgenoten worden verbannen naar historische vergetelheid.

Nazi Duitsland gaf tenminste de prestaties van zijn Joden nog toe — zelfs al werden ze negatief uitgescholden voor werken van de duivel, maar dit nieuwe Sovjet antisemitisme, hoopt met een streep van het "rode" potlood het feit uit te wissen dat Joden inderdaad hebben bijgedragen in het sociale, economische en culturele leven van hun geboorteland. Sovjet Rusland ontkent ook officieel dat er in haar gebied een Joodse nationaliteit is. In haar laatste publicatie: "De successen van het Sovjet Regime gedurende 40 jaar in cijfers", dat een rijkdom van gegevens bevat over nationaliteiten in de Sovjet Unie, wordt het woord "Jood" of "Joods" nergens vermeld. En toch kan geen Jood reizen of trachten werk te krijgen zonder dat hij door zijn paspoort of identiteitsbewijs laat zien dat hij een Jood is.

Er is zelfs geen Joodse taal in Rusland, zoals er wel zo vele andere talen zijn van het grote aantal nationaliteiten in Rusland. Officiële statistieken maken geen melding van Joodse publicaties. Vanzefsprekend is geen Joods boek of Joodse krant in Sovjet Rusland uitgegeven sinds 1948, toen het vermoorden van Joodse schrijvers en de onderdrukking van Joodse culturele activiteiten begon.

Dit is het Sovjet Rusland, welks grondwet anti-semitisme een misdaad noemt.

(The B'nai B'rith Messenger)

DE GROEI DER MORMONEN

Het is ongeveer 130 jaar geleden dat de Mormonen hun kerk stichtten. Deze was gebaseerd op bepaalde fantastische beweringen van Joseph Smith. Na een lange tocht dwars door het land onder leiding van Brigham Young vestigde men zich in Utah. Men gaf deze nieuwe godsdienstige gemeenschap de naam van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Door een systematische en ijverige zendingsarbeid heeft deze kerk zich sindsdien voortdurend uitgebreid. Deze groei is merkwaardig en strekt zich uit over de gehele wereld.

Volgens een rapport dat op de laatste Algemene Conferentie in Salt Lake City werd uitgebracht bedraagt het totaal aantal leden over de gehele wereld thans 1.616. 088. Dit betekent dat de toename over het laatste jaar 60.289 heeft bedragen.

Rev. and Mrs. J. VanHarmelen announce the marriage of their daughter

JOANNA

to

Mr. ALVIN BEUKEMA

on Saturday, the thirteenth of August nineteen hundred and sixty at three o'clock.

Hebron Christian Reformed Church of Oshawa Elisabeth Crescent, Whitby, Ontario.

Rev. J. VanHarmelen officiating.

Reception in the church 4.30 — 6 o'clock.

Future Address:
518 Wealthy S.E.
Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Inplaats van kaarten

GETROUWD:

LOURENS J. WIERINGA

en

AGNES T. HAVINGA

Winschoten, 26 Juli, 1960
Emmastraat 9.

Correspondentie adres:
92 Johnson Str.
St. Catharines, Ont.

"De Managing Director's Trophy" werd dit jaar gewonnen door Martin Menken, dank zij zijn grote verkoopprestaties. De Heer Menken, die De Commercial Life Assurance Co. of Canada vertegenwoordigt, ziet U hierboven (midden) afgebeeld met van links naar rechts. D.E. Meredith C.L.U. Superintendent of Agencies; A.F.M. Pronk, Managing Director; R. Heemsbergen, Divisional Superintendent of New Canadian Agents; J. van Strien, Supervisor.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact". Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

Adresveranderingen

Het komt vrij geregeld voor dat wij berichten van adresverandering ontvangen van de "Postmasters", welke achteraf incorrect blijken te zijn. Wij vinden het daarom beter om deze niet meer in behandeling te nemen, doch alleen die adresveranderingen aan te brengen welke de betreffende abonnees zelf aan ons opzenden.

Wilt U er dus vooral om denken, zodra U gaat verhuizen, dit direct even **rechtstreeks** aan ons door te geven? Vriendelijk dank voor Uw medewerking.

DE ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT.

ANSWER X-WORD PUZZLE

